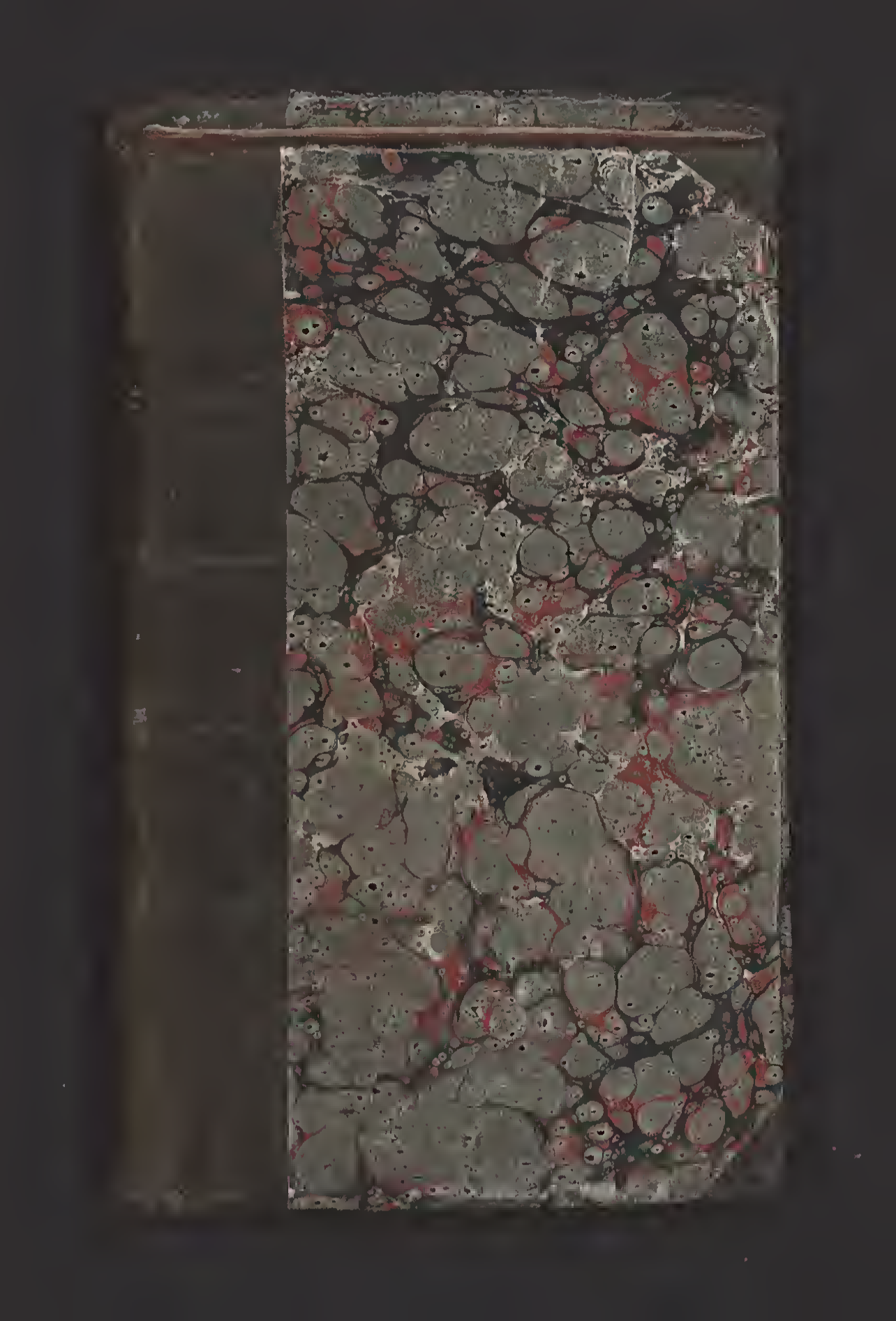

J 245
Jón

Petr Flintiju

GENESIS

Psalmar

Sem sax Eruverduge Goode og Gudhrædde Kienemañ,

Sal. Sr. Jon Porsteine,
Son, Sooknar Prestur Fordum
i Vest-Maña Eyum,

Og sijdañ Guds H. Pijslarvottur,
hefur Ordt og samsett.

EDITIO IV.

Selst Alment Jñbundeñ 8. Fiskum

Prvckt ad Hoolum i Hialltad.
Af Halldore Eriks-Syne, 1753.

Guðhræddum Lesara,

Oskast Lucka og Blessan, Af Gude Fodur i JEsu Nafne, og Upplijsing Heilags Anda.

Postulen Paall skrifar so; 2. Tim. 3. All Ritning af Gude iñgiefen er Nyt samleg, Til Lærdooms, Til Uñvendnar, Til Betrunar, Til Leidrettingar i Riettlætenu. Svo ad Guds Madur sie Algior, til alls Goods Verks hæfelegur.

Pessu jaata aller Riettchristner, ad satt sie, og sieu eingen Mootmæle. Eñ þo synest summum ad sw Fyrsta Book Ritningareñar, Sem er Genesis Book, Og sw Seinasta, Sem er Openberingar Booken, sieu oalijkt að reikna svo sem Morgun-Stiarna og Kvolld-Stiarna, en þeim skiæra Himne H. Ritningar.

Þiur talar uñ Upphaf Heimsins og allra skapadra Skiepna, og hvorneñ þa hafe vared vered Christne DRotteñs. Sw Þiur talar uñ Ending Heimsins, og hvorneñ þa mune

Christ,

Christendoomenum gaanga. Vier hofum og so Tvo Tijma, sem nu lifum, Annañ pañ sem vier aa Fæddunst, og urdum sijdañ i Saatt og Vinskap DRottens tekner i Skijrneñe. Annañ pañ sem vier skulum vidskilia, Og huggum ofs vid Guds H. Sacramente, og hañs øll Naadar Fyrerheit. Pad Fyrsta Fyrerheit var giefed ofs i Gamla Testamentenu, Gen. 2. Ad Kvinnañar Sæde skylde sundurmeria Hsggormsins Hofud. Fylling pess sama Fyrerheitis er skied i pvi Nya Testamentenu, Pegar vor Endurlausnare var Gieteñ, og Fæddur af Jomfrwr Marin Blessudu Lijfe.

Eñ so sem peir Gomlu gloddu sig vid pad Fyrsta Fyrerheit, So ber ofs, hiia hvorium pad er Uppfyllt, pvi saña Fyrerheite ecke ad gleyma, helldur ad packa Gude syrer Naad og Trwskap sin, sem hañ synde i pvi Fyrerheite, og liet framkoma. Vier vilium par af Predika, Syngia, og eilijfa Miñing hallda.

So giorde sa Guds Madur sem pessa Genesis Psalma sette uppa vort Moodurmaal, Svo ad Moyses prebikar nu ecke alleinasta med undurlausnum Ordum, helldur og so syngur Gude Lof i sama Moodurmaale voru. Og med vi ecke eru so aller Megnuger, ad peir kuñe eila Bibliu ad kaupa, vegna Fattæktar Landsins. Pa er gott vier hofum pa Fyrstu Bouk Litningareñar i Moodurmaale voru ofs kuña.

Par eru aller Trwar Articular iñe, Eirnek hvørneñ geinged hefur, og gaanga mune Guds Christne, Þvi sa Vijse seiger: Ad ecke falle neitt Nijtt til under Himnenum, Eccl. 1. Gud Endurgiallde hønum sitt Ervide, og uppveke adra eñ framűveigis, Nafn DRotteñs kuñugt ad gisra.

Læted Guds Ord Rijkia ydar a medal: Segir Postuleñ, og taled hvør vid añañ, I Psalmum, Lofsaungvum, og Heilsgum Kvædum, Col. 3.

Mier þyker Naudsyn, ad Fyrsta Veralldar eñar Historia sie kuñug hier i Lande. Og þvi i Trausle DRotteñs, læt eg þa goodu Psalma utgaanga, sem sa Eruverduge Salige Mañ hefur Dictad, epter Guds Anda Tilsagn, og Trw siñe. Hallt ofs Gud vid þitt hreina Ord, Hindra Pavans og Tyrkians Mord.

Par med læt eg befalada vera alla mjna Sam-Christna Gude Fodur i JESU Nafne.

Thorlakur Skwlason.

1. Genesis Psalmur.

Ton, JEsus Guds Son Eingieteñ, etc.

GUd i Upphafe giørde, greinest ei neitt fyrr uñ, Haglegast Himen og Jordu, hun var i Eyde og toom. Gott Ljoos vard af hañs Orde, Ande Guds yfer Vøtneñ færdest, pad Dags Verk Fyrst siñum.

Valld hañs liet Festing verda, Vatna i millum pa, Adskilde Eining peirra, Efre peim nedre fra Himen baud heita skyllde, Hvørn Rotteñ skapa villde, peim Odrum Deige a.

Pa liet Gud purt Land koma, Pad hañ kallade Jørd, Bar Trie, A Gres,

Gros, Urter Blooma, med beſtu Giædum giord, ſierhvort vid Teg- und ſijna, ſau Gud ſitt Verked fijna, Pridie Dagur þa vard.

Sool au Feſting þa ſette, Sem Deigenum ſtioorna au, Stoort Tungl ad ſtijra Noottu, Stiornur hañs ſkijna og þa, Teikn Daga, Ars og Tijma, Tegund þeſs er ad geyma, Gott Dags Verk Fioorda fau.

Med Fugla og Fiſka marga, Frioofgade Lopt og Sioo, Mañum þar med ad biarga, miog vel ſlijkt under bioo, Bleſſade og baud marg- falldeſt, Biargræded vid Makt halldeſt, ſiau Fiñta Dags Verk ſo.

Lijka baud Jord fram leida, Lif- ande Ferfætt Dijr, Fienad ſiñ Mañ ſkal fæda, Fooſtred oſs ſo til bijr, Mañ ſkoop epter Mynd ſiñe, med

honum

honum frooma Kviñu, sia Dags Verk Siotta hier.

Gud blessade pau bæde, baud peim ad margfalldast, Og fieck peim allt til Fædis af Fodurlegre Ast. Sie pier Dijrd, hædste Heidur, Himneskur Fadereñ goodur, hvors Blessan alldrei brast.

2. Psalmur.

Ton, Fader vor sem aa Himnum ert, etc.

NA DRotteñ hafde paññeñ giord, pesse Stoorverkeñ, Himen og Jord, og so skoop HErrañs Hondeñ sterk, I Heilagleika oll sijn Verk, Siounda Dageñ hvijldest hañ, Helgade mest og blessar hañ.

Gud hafde Mañeñ giort af Molld, Goodañ med Bein, Hvd Hær og Holld, Klijfs Anda blies i Andlit

hañs, alltijd lifer þvi Saala Mañs. DRotteñ plantade eirn Alldengard, Vid Uppgaang Soolar þetta vard.

Þar uxu Trien aglæt og væn, Ad eta Sæt, eñ skoda Græn, Lijfs Tried i midiu Marke stood, Med Skilnings Trienu Jlls og Goods, Gud sette Adam i þañ Gard, Eden og Jordeñ frtoofsem vard.

Uppspretta wt af Eden rañ, Alldingardeñ vokvade þañ, Þar ruñu Vatnsfoll Fiogur fræa, fiñst þeim kostulegt Gulled hiæa, Glædaleger Gimsteinar Tveir, Bedellium og Onix heita þeir.

Þar sette Drotteñ mætañ Mañ, Mettast af Triæanum æatte hañ, utañ af Skilnings Einu Trie, uñ hvad DRotteñ so talade, Hvorn Dag semetur þu af þvi, Þa skalltu

falla

falla Daudañ i.

Og Gud framleidde oll sijn Dijr, til Adams, so þau nefnde skijr, Hier med Fugla og heilagt Fie, Heiter eins og Adam nefnde, Mañsens þo eingeñ Medhiaulp var, medal Fiolda Dyrañna þar.

Þa liet Gud Adam sofna sætt, Af Sijdu hañs took Rifbein Eitt, Bygde Kviñu af Beine Mañs, Brvde leidde fagra til hañs, Elskañ þeirra vard heit og hrein, Hana jaxtar sitt Holld og Bein.

So þad Madureñ sijdañ mar, sijnum Forelldrum vijkia frar, Og hallda sig vid Hollded sitt, Hooneñ Tvo skulu vera Eitt, Nakeñ litu sijn Lijte ei nein, Lof sie þier Heilog Preñing Ein.

* * * * * *
* * *

3. Pſalmur.

Ton, Liſande Gud þu lijt þar aa, etc.

OG Høggormureñ hreckvijs þar, Hvoriu Dyre ſlægare, Orkade þvi ad Eva var, Uñtølum hañs hlijdnare, Hun aat af Eple og hrærde Tried, Hier til lockade Adam med, Odruvijs meintu vared.

Strax fundu þau hvar Fiøtred lea, og formerktu ſig Nakeñ, Fijkiu-Blød uñ ſig feſtu þa, Fot vorn veyk og aukeñ, Guds Rodd heyrdu i Gar de var, Geymdu ſig millum Triaña þar, Særlega beit þau Eskeñ.

Gud kallade Adam til ſijn, Eñ hañ medgieck ſtrax Broted, Kviñañ ſem þu gafſt klær er mijn, kom mier til beſs, Eg hef eted, Eva bar uppa Ormeñ Sok, ad hañs folſk Ord og

Svika-

Svikamsk, sig hefde svællt i Neted.
Og Gud lagde a Ormeñ Giollð, ad hañ skal Bolvadur skrijda, hañs Matur skal ei añad eñ Mollð, Ovinskap sette sijdañ, þeirra og beggia Afkvæmes, Eñ i Dag giorla sieſt til þess, Eitt a moot odru strijda.
Kviñuñar Sæded saña skal, sund ur briioota og meria, Høggormsins sterka Høfudskiel, Hart þo sig ætle ad veria, Ormureñ lijka orkar því, ad bijta Goodañ Hæleñ i, A medañ þeir eru ad heria.
Vid Kviñuna so sagde Gud, Sorger fiolga eg þijnar, Hvonær sem þu verdur þwngud, Þig skal Barns-Fæding þijna, Þad er og eirneñ þig a lagt, þu siert under þijns Bonda Makt, Hañ skal þiñ Herra reynast.
Til Adam sagde Herrañ þa, fyrst hlijdder Konu þiñe, Bolvud sie Jo-

rd ſem bijr þu a, berſt þu med Sorg
a heñe, Þyrnar og Klungur þijn er
Naud, Preyttur i Sveita et þitt
Braud, A medañ þu ert þar iñe.

Adam Kviñuna vr þvi liet, Evu
hvors Mooder heita, Drotteñ ſkar
þeim af Skiñe Fot, Til Skiools og
Huldu Lijta, Rak þaug ſijdañ af E-
den vt, Svo ecke ſkylldu Hiælpar
Mat, Af Lijfſins Trienu eta.

Ad vackta goodañ Alldengard,
Eingel Cherubin ſende, Med Eitt
naked ſveipande Sverd, So þau ei
Lijfs Tried finde. Reſſa oſs ei i Ret-
de hart, Riettlaate Gud hiælpa þu
ſnart, þad er i þiñe Hende, Amen.

4. Þſalmur.

Ton, Af dinvpre Hrygd ækalla eg big, etc.

Eneſeos i Floorda er Fyrſt,
Sunñ Fæding Maña ſkrifad,
Cain var fæddur, Eva glad-

dest, og kvadst Mañ DRotteñ hafa, Hier epter fædde hun Abel, vard Hyrder Sauda og lifde vel, Cain foor Akur ad prijfa.

Frañ leid so Tijme Foorna kom, peir foorn til Offursgiordar, Cain bar frañ liett Jardar Bloom, Eñ Abel af Feyte Hiardar, Abels Foorn DRotteñ æxleit vel, eñ ei i Naud leit hiñar til, Cain foolskaft og furdar.

Hañs afmyndadest Yferbragd, Eñ DRotteñ spyr pañ Reida, Hvar af kiemur þijn Hugarstygd? Nema hafer æ Dygdum Leida, Froomur þu giediast munder mier, Meinsemd þijn fyrer Dyrum er, laut hana ei iñlædast.

Peir geingu wt æ Akurlond, og tala samañ bædder, Cain wtriette Heiptar Hond, Hel sloo siñ froema

Broodur, DRotteñ ſpyr Cain Abel ad, Afundeñ kvadſt ei vakta pad, hvorneñ hønum afreider.

HErrañ ſpyr pañ i Hatre ſtood, Hvad dyrfdeſt pu ad giøra? Til mijn kallar pijns Broodurs Blood, Bølvadur ſkallt pu vera, Pu ſaudder Bloode Akureñ aa, Avørt ſkal pier ei bera ſaa, Flackande ſkalltu fara.

Pa ſagde Cain: Synd mijn er, ſo ſtoor ad fyrergiefſt eige, fela hlijt eg mig fyrer pier, fyrſt Lands Viſt mier af-ſeiger, Jafnañ raafande Jordu aa, Jeg hrædeſt einhvør mune mig ſlaa, ſo eg af Saarum deye.

Eñ DRotteñ ſagde ſo ei ſkie: Pvi Siøfølld Hefndeñ yrde, Uppaa hañ ſette Einkieñe, So eingeñ ſkada pyrde, Hañ foor fraa DRotteñs Aſiaau vt, og bioo ſijdañ i Laude

Nod,

Nod, Austur fra Eden Garde.

Hans Kvinna fædde Henoch par; Henoch gat Jared sijdan, Jareds Son Mahujael var, sa Mathusalam gat frijdan, Lamech var Mathusaels Son, Zilla hiet Ein hans Ecktakon, og Dnur Ada hun blijda.

Sa Lamech atte Syne prja, vid sijnum Kvinnum baudum, Jubal hoof fyrstur Horpu ad sla, Hloodfære bloo til med Raudum, Tubalcain og kunne fyrst, Kopar og Jarn ad sinijda med Lyst, Til Gagns og Glede Pioodum.

Adam snart sijna Evu pa, Olett vard hun Seth fæder, Sagde: Gud leit Eymd mijna a, og annad gaf mier Sæde, fyrer Abel sem saklaus doo, Sa Reide Cain i Hel sloo, Pad jook mier pwnga Mæde.

Fraumleid so Tijd ad froomur

Seth, feſt hefur ſier Kvinu eina, og
aatte Son ſem Enos hiet, I Eckta-
ſkap peim hreina, Pañ Tijd giordu
Meñ Socknar-Safn, ſem predik-
udu uñ HErrañs Nafn, Guds
Lofe ſkal alldrei leina, Amen.

5. Pſalmur.

Ton, Naatturañ øll og Edle Mañs, etc.

ADam var ſkaptur epter Gu-
ds Mynd, mikel hafde hañ
Giæde, Heidarleg voru Hi-
von ſamlynd, HErrañ bleſſade bæ-
de, Hañ aatte morg Børn, Vel
Vijſdooms giorn, vard Niju Hun-
drud Ara, Priaatiju meir, þar ep-
ter deyr, Þa var Tijd heim ad fara.

Seth hafde Hundrad og Fiñ
Ar, þa Enos fæddeſt honum, hañ
vard eirneñ iniog Alldurs haar,
Yfirlijkur hiaa Moñum, aatte

morg

morg Børn, vel Vijsdooms giørn, vard Nijn Hundrud Ara, og Toolf Ar meir, þar epter deyr, Þa var Tijd heim ad fara.

Enos Nijrædur atte Son, og liet hañ Chenan heita, hefur i Fyrerheitis Bon, Hiaalpræðis giort ad leita, atte morg Børn, Vel Vijsdooms giørn, vard Nijn Hundrud Ara, og Fimm Ar meir, þar epter deyr, Þa var Tijd heim ad fara.

Chenan Siotijn Ara var, þa atte Mahalaleel, Þar epter Atta Hundrud Ar, og Fiorutijger lifde vel, morg atte Børn, vel Vijsdooms giørn, vard Nijn Hundrud Ara, og Tijn meir, þar epter deyr, Þa var Tijd heim ad fara.

Mahalaleel Menta hreinn, var meir enn a Sextugs Are, þa honum fæddest froomur Sveirn, hañs fyr-

ste Sonur Jared, atte morg Børn, vel Vijsdooms giørn, vard Atta Hundrud Ara, Fiñ og Nijutiju meir, þar epter deyr, Þa var Tijd heim ad fara.

Jared alldradur atte fyrst, Henoch þañ Dygdarijka, ol upp i Mentum Ærv og Lyst, ei fundu Men hñs Lijka, atte morg Børn, Vel Vijsdooms giørn, vard Nijv Hundrud Ara, Tvø og Sextiju meir, þar epter deyr, þa var Tijd heim ad fara.

Mæte Enoch morg atte Børn, Mathusalem þo fyrstañ, Moot Hegdan illre hiellt sier Børn, Hañ framde Lifnad bestañ, Þriv Hundrud Ar, fieck froomur og klar, Fiñ og Sextiju þar yfer, Uppnumeñ var, Til Himna og þar, I hædstu Glede lifer.

Mathusala miøg gamall var,

þa

þa mætañ Lamech atte, Eingeñ þeirra fañst elldre þar, niñ hvoria skrifa mattte, morg atte Børn, Vel Vijsdooms giørn, vard Niju Hundrud Aara, Niju og Sextiju meir, Þar epter deyr, Þa var Tijd heim ad fara.

Lamech atte Son agiætañ, og þañ Noa kallade, Sagde at Jord oss huggar hañ, Hvørre DRotteñ Bølvade, Morg atte Børn, Vel Vijsdooms giørn, hañ vard Sio Hundrud Aara, Sio og Siotiju meir, Þar epter deyr, Þa var Tijd heim ad fara.

Noe Tijunde i þeim Reit, Alldradur gat Priar Syne, eirn Sem, añañ Cham, og Japhet, Af þeirra Brædra Kyne, Komu morg Børn, Vel Vijsdooms giørn, urdu sum faarra Aara, Goodur þa deyr,

Gyrnes

Gyrneſt þad meir, I Guds Riike ad fara.

6. Pſalmur.

Ton, I Dag eitt Bleſſad Barned er, etc.

ÞA Mañeſkiañ ſo morg var alls, med Hoop Karla og Kveña, Giptuſt ſamañ i Gyrndum Hollds, Guds Born vid Dætur Maña, Stoormeñe uxu vt af þeim, Illſkañ jookſt þa uñ vijdañ Heim, Anda Guds ecke hlijddu, Strax med Skamlijfe ſtraffar þa, Stoort Hundrad Aara ellſter fax, Onæd Guds yfer ſig leiddu.

ÞRotteñ ydradeſt epter þa, Ad Mañeñ ſkapad hafde, Afkvadſt vilia hañ aptur mæ, Fyrſt Ogudlega lifde, Fuglar og Kvikfie Fooſtur Mañs, falla ſkal af og ſtallda hañs, Verolldeñ var full Laſta, Fyrer

Guds

Guds Augum fordæmd sieſt, fram-
de Pood ill Rænglæte meſt, Noe
fañ Naud Guds hædſta.

Noe var fræbær Froomleiks
Mañ, fordadeſt Glæpe veſta, Drott
eñ þeſs ecke dulde hañ, Deyda vill
Hoopeñ Laſta, Baud giora Ork af
Grene Triaum, Greina ad Hvolf
med Hwſum ſinæum, Einar Dyr
utañ æ Sijdu, Priu Hundrud Al-
na æ Leingd ſie, Priætiju æ Hæd,
Breidd Fimtije, Vindauga æ Pil-
fare vijdu.

Gud ſagde, Eg læt Ogna Flood,
Alls Hollds Bana Kaf vera, Eñ
vid þig Sattmals Ordeñ good,
Eg vil mijn ſtadfeſt giora, Gacktu
i Ork og allt þitt Hws, Eitt Par
Kvikenda eg þar til kaus, Af ollu til
þijn taker, Dyreñ, Fugla og Fienad
ſo, Flyt Þorum med þier Tvs og

Tvs,

Tvø, So ei i Floodenu sake.

Vidvære hentugt þessu og hier, þu skallt i Ork iñ hafa, So þa Flood Jordu yfer er, Allt meige þar vid lifa, Noe elskade goodañ Gud, giorde því allt eins og hañ baud, Hvar mun vor Hlijdne vera? Nu haunger yfer Elldlegt Flood, Añast þu DRotteñ Christna Þiood, sem þig dyrkar Gud HErra, Amen.

7. Psalmur.

Med sama Lag.

ÞA Orkeñ bweñ ad øllu stood, Epter Guds Naadar Orde, Siø Dogum fyrer Synda Flood, Svo stie Noe aa Borded, Hafde sitt Foolk og hvørskins Fie, af hreinum Dyrum Siø og Siø, DRotteñ liet aptur Dyrnar, Underdiwps Þytter opnudust þa, upp-

lukust

lukust Gluggar Himnum a, Rignde so Foolked fyrnar.

Alltijd rigande og eſtdest Flood, I Fioorutiju Daga, Orkeñ sem fyrr a Folldu stood, Fliota took upp sem hægast, Flooded gieck yfer Fiolleñ hat, Finntan Alna Diwp var peim at, allt utañ Arkar deyde, Hatt yfer Jord pad Hefndar Flood, hælft añad Hundrad Daga stood, Gud refse oss ecke i Reide.

8. Psalmur.

Ton, Heidrum vier Gud af Hug og Sæl, etc.

Errañ at Noa peynkte pa, par med øll Dijreñ stoor og sinat, liet plooda Vind eñ pverra Regn, Pa took ad hladna Vatnsins Megn, Orkeñ at Fialle einn stood, Sem Ararath var nefnt af Plood, So minkade pad mikla Flood. Hrafn

Hrafn eirn uñ Glugga hañ liet wt, Heim kom ecke þar Jord upp ſkaut, Dwfu liet hañ wt epter þad, Aptur kom fañ ei þurrañ Stad, Hond ſijna riette heñe a moot, honum i Loofa ſette Foot, So leid Vika eingeñ kom wt.

Þa Dwfañ aptur wtſend var, uñ Kvollded heim i Nefenu bar, Margræna Vidſiniors Vidar Grein, vaxna med Laufeñ fogur hrein, Eñ hafde hañ Viku allt ſier hiaa, wt liet Dwfuna flíwga þa, Hun kom ei Skiped aptur a.

Þa rauf Noe Pilfared burt, þegar ſa Landed gott og þurt, Gud baud honum og ollu þvi, er hañ hafde Skipenu i, a Jord ad fara under eins, ongvu þvi ſkiede Flooded til Meins, Svo foor hvor til Samlijka ſijns.

Þa

Pa bygde Noe Alltare Eitt, og færde DRottne Offur heitt, Scm Gud lucktar Jlm Sætleiks hañ, J sijnu Hiarta mællte hañ: Ei vil eg bølva optar Jord, illa fyrer Mañsins Misgiord, Þvi Synda Spilling hañs er hørd.

Ei skal eg meir slaa allt i Hel, Qᴱ medañ Jordeñ stendur til, helldur skicka af hreirnre Naad, hvorke skal prioota Korn nie Saad, Ei Frost, Hita, ei Noott me Dag, ei Sumar nie Vetur med sitt Lag. Sie Gude Lof fyrer soddañ Hag, AMEN.

9. Psalmur.

Ton, O Gud vor Fader sem i Himnarijke ert.

DRotteñ Blessade Noa og þa Syne hañs, Sagde margfalldest og vaxed, upp fylled

sv

ſo Jordena, Ydar Ogn og Otte ſie yfer Dijrum Lands, Fuglum Loptſins og Fiſkum med, Ydar Atvinu hreina, Sem grænar Urter gief eg pad, Giore par til Sattmaala, Bæde vid ydur og ydart Saad, oll Jardar Dyr og Fugla, Ei vil eg lauta Vatna Flood, Verda nu meir til Skada.

Eg vil giefa ydur Eitt Teikn og ollu pvi, sem i Ork var og a Jord er, allt til Veralldar Enda, Min fagra Sattmaals Boga vil eg setta i Sky, Og pa han sie, peinkia med mier, Pad skal ei optar henda. Noe foor Jord ad fauga pa, Fagran Vijngard plantade, Dracк Vijned sterkt og drucken lau, Duldarlimsins ei gaade, Cham hans yngste Son pad sau, Sin nakta Fodur spiade.

Sem

Sem og Japhet toku eitt Klade og huldu hañ, Herdum vid Blygdun sneru þeir, Noe vaknar af Vijne, Cham atte Son sa var ad Nafne Canaan, Uppa hañ reiddest Afeñ meir, og bolvade Songar Syne, Eñ Sems og Japhets Heidur haar, Hañ Oskar skule vera, Lifde alls Niju Hundrud Aar, heil Fiñtiju þo meira, Sijdañ deyde Sampitsku klaar, So var Tijd heim ad fara.

10. Psalmur.

Ton, Sæll ertu sem þiñ Gud, etc.

Ver skrifast Noa Sóna Nøfn og Ætter, Trautt man t Saung frañ greina þar Kynþætte.

Hver sem vill soddañ Pulu, siaalfur lese, Eg klem ei Ættar-Tolu t Ljood þesse. Ja:

Japhets Son Magog var, og marger fleire, Heideñ Plood af kom par, sem eñ er meire.

Nimrod af Chams Ættkvisl, vard Maktar-madur, hardur Hollð legrar Syslu, hiellt sig gladur.

Hañ bygde Babel fyrst, og Borger fleire, Af hañs Ætt heided flest, hallda Meñ vœre.

Sem Noa Son var, Fader Ebers Ættar, svo urdu miklar Plood er þess Kynþattar.

I Vessum eige kañ, þeirra Ætt upptelia, vill nockur vel þad giora, vid mun dvelia.

Foolked kom margt af þeim, og miklar Plooder, Þad dreyfdest vt umm Heimeñ, epter Flooded.

O Rotteñ veittu oss Vorn, Og ollum vorum, Hvar vier edur vor Vorn, umm Heimeñ forum.

11. Psalm.

II. Psalmur.

Ton, Nætturañ sll og Edle Mañs, etc.

Þiood sll Eitt hafde Tungu mæal, Took sig Mañfiolldeñ samañ, Turn ad byggia sem takast skal, Til Ferdar allt i Himen, DRotteñ pad sæa, og sagde þa, Sw Þiood mun æfrañ halldá, Ofañ forum, Ad þvi giorum, Eitt Tungumæal margfallda.

Pañeñ hindrade þa vor Gud, Þeir urdu af ad læta, Eingeñ skilde hvad Añar baud, af þvi skal Babel heita, Tign DRotteñs var, vid Turneñ þar, og Tungumælunum skipte, Eñ Mañnum þeim, uñi vijdañ Heim, wtdreyfde hañ þar epter.

Frá Sem og allt til Abraham, Ættlider Tiju voru, Hvor med sitt Foolk wr Chaldea kom, Til Cana-

ans Lands þa foru, Sara og Loth, þar eirneñ wt, Af Haran med hon-um geingu, Frꝛa Eignar Lood, Ættmoñum og Þiood, Ord Drott eñs þar uñ feingu.

12. Þſalmur.

Ton, Være nu Gud oſs ecke hiꝛa, etc.

GUd HErrañ mællte Abram vid, af þijnu Lande ſkallt fa-ra, Þier ſkal eg veita þar til Lid, Þu ſkallt Bleſſadur vera, Af þier mun koma Þioodeñ fleſt, Þar af verdur Nafnfrægur meſt, Þig ſkal ei Bleſſan þverra.

Eg ſkal Bleſſa þa Bleſſa þig, eñ Bolva þeim þig Laſta, Vita ſkallt Gud þiñ vera mig, Veit eg þier Ad-ſtod beſta, og allar Heimſins Ætt-kvijſler, Eſlauſt ſkulu Bleſſaſt i þt-er, Vid þig vil eg Trygd feſta.

Sv

So foor Abram med Ætt og Aud, ad Sichim i Canaans Lande, Par byrtest honum aptur Gud, eñ ad niju þa lofande, Petta Land sem ertu i, Allt vil eg giefa Sæde þvi, sem af þier er komande.

Abram bygde Alltare þar, Añ ad hiæa Bethel lijka, Þa hañs Land Tiallð i þeim Stad var, Þar vilde hañ predika, uñ Drottens hædsta Heilagt Nafn, ad honum finnest eingeñ jafn, sem so verndar þañ veyka.

Hañ foor vt i Ægypten þa, undañ Hællære flydur, Sara bad hañ þar seigia fræa, þad hañ sie heñar Broodur, hugde þeim lijst æa hana vel, Hvor veit nema mig slæe i Hel, Ef vita eg heñar er Madur.

So skiede og þar Sarai kom, sækia liet Kongureñ hana, visse þar ecke añad uñ, eñ eignast mætte væ-

na, Gud plaugade hañ og allt hañs Hws, Hier med vard Sara aptur laus, So verndar DRotteñ sijna.

13. Psalmur.

Med sama Lag.

SO foor Abram ÞEgypten fraa, aptur med sijnu Lide, Stoor audugur var ordeñ þa, J Bethel kom, þar Gude, audur hafde Alltare sett, og uñ hañs Nafn predikad riett, Og gieck so frañ med Fride.

Loth hañs Fraende i Ferd var med, Þeir Fiolda Kvikfiaur aattu, Landed var þraungt og fullt med Fied, fyrer þad skilia maattu, Þeirra Fiarhyrdar þrautta uñ Beit, þvi kaus Loth i Sodoma Reit, Og skilldu so med Sattum.

DRotteñ eñ byrtest Abram þa,

og

og þetta við hann ræder, Far þu allt Landed yfer ad siau, sem eg gaf þijnu Sæde, fra þessum Stad i alla Att, Eignast þu Canaans Landed gott, sem þig og þijna Ætt fæde.

Eg vil margfallda so þitt Saud, sie þes Fiolda so vared, sem Molldar dupt upp fylle þad, Fegre Landed sa Skare, Abram foor so til Hebron heim, hann bioo i mikla Stadnum þeim, og bygde þar DRottne Alltare.

14. Psalmur.

Ton, Oviñañleg Borg er vor Gud, etc.

ÞAd skiede ad Heidner hielldu Strijd, hvorier moot odrum koma, Kedorlamor med miked Lid, mæter þeim af Sodoma, Sigureñ sookte hann, Sodoma yfervann, fellde Lid eñ took Fied, flutte

Loth padañ med, burt foor eñ Borg liet tooma.

Pa Abram froomur petta spyr, pad hañs Brooder var tekeñ, Elskañ knyr hañ ad ei sie kyrr, Altyar Hoop siñ mikeñ, meir eñ Priw Hundrud Mañs, Meñ heimaborna hañs, fañ pessa Herneñ stioott, siell yfer pau uñ Noott, Heideñ Hoopur var rekeñ.

Hañ fellde Lid eñ Floottañ rak, Flaar-Hlute took par marga, Og pvi Foolke sem hiñ audur took, ollu kuñe ad biarga, Loth allt hañs Folk og Fied; Frelsade hañ par med, so kom i Kiærleik pa, Kongur af Sodoma, fagnar par fyrr nam sorga.

Hañ baud Abram pañ allañ Aud, eñ bad sier Foolked giefa, Eñ Abram kvadst ei pveing nie Praud, af pessu vilia hafa. Sau mæte

Melchi-

Melchisedech, ad moote Abram gieck, bar Bijn og Braud til hañs, Blessan Guds Kieñemañs, fieck Abram par ad ofañ.

Sa var Kongur af Salem Stad, Sañur Guds Kieñemadur, So vid Abram hañ sagde og bad: Siertu af Gude Blessadur, Sialfum Gude sie Lof, Sigur slijkañ pier gaf; Abram tijundade, aptur honum sitt Fie, fieck so Guds Mañe gladur.

15. Psalmur.

Med Hymna Lag.

Eptter petta eñ leid svo fraṁ, Ord DROtteñs skiede til Abram, Ottast ecke eg er pijn Laun, og vernda pig i hvørre Raun.

Hañ spyr: HErra hvad giefur pu mier, vr Heimenum eg Barn-

laus fer? Sonur mijns Pioons mig erfa maa, fyrst ongvañ Nidia eg staalfur aa.

HErrañ svarade so ei skier: Son skalltu faa sem þig erfer, Saa kiemur Lijfe staalfs þijns af, Soddañ Bevijsing þar til haf.

Statt upp og teldu Stiornurnar, strax reyner ad þier skyst uñ þær, Eg vil margfallda so þitt Saad, Siaa, ei mun hægt ad telia þad.

Abram DRottne vel trwde traust, og til Riettlætis þad reiknast, Eñ HErrañ sagde eg er sa: Sem wtleidde þig af Chaldea.

Ad eg giæfe til Eignar þier, allt þad Giæda Land sem nu sier, Eñ Abram spyr hvar er þad Teikn, eg reyne med, þad sie mijn Eign.

HErrañ sagde: Kw, Hrwt og

Geit,

Geit, haf til mijn, og sie hvort Prevett, Turtil Dwfu og Unga med, Til Offurs ber framm petta Fied.

Og Abram petta allt framm bar, I Tvo Hlute thvi skipte par, Sijn Fugleñ uppa setteſt hvort, Samt rak hañ þaa jafnoodt i burt.

Myrkt vard og Sooleñ under rañ, Otta miklum sloo þa yfer hañ, Svefn þvngur fiell yfer Abram, I þvi staalfur Gud til hañs kom.

Sagde eg læt þig vita vel, verda þijn Ætt Framande skal, Illhyde plaugar þijna þar, Þiood i heil Fiogur Hundrud Ar.

Eñ eg vil hefna þijns Foolks þa, Þeir fara Rijker Jllum fraa, Og þu skallt fara i Fride heim, til Fedra og hvijlaſt med peim.

Þar rauk sem Ofn og Eldur brañ, Offur Stycklum fortærde hñ,

Abram fieck so Teikn uppa Gisf.
Almæatrugur Gud þier sie Lof.

16. Psalmur.

Ton, JEsus Guds Son Eingieteñ, etc.

SArai Abrams Kviña, Ofriosom Hugraun ber, af þvi gaf Ambætt sijna, Agar, honum med sier, Hugdest þar fyrer byggia, þad hun mætte uppbyggiast, og so ala Born hier.

Agar sdladest Gietnad, og stærde sig af þvi, mikeñ giorde sier Metnad, æa moote Sarai, Þar fyrer þiaude hun hana, þa hlaut Agar ad rijma, allt ut af Borg og By.

Ut æa Eydemork flyde, og sat hiæa Bruñe þar, Eingell Guds ad þvi gaude, ad hun sorgande var, Baud heñe heim ad fara, hlijdna Sarai vera, sem þeirra Þernu bar.

Hañ

Hañ sagde: Son þu Fæder, sem heiter Jsmael, Pitt fiolgast þar af Sæde, þad varla teliast skal, Hañ verdur mikell Madur, ad moote ødrum Reidur, Sorg þijna sar Gud vel.

Hun sagde sañarlega: Sied hef eg DRotteñ hier, Sem vr Angre og Trega, añ mier eg til hañs fer, Sijdañ Ol hun Jsmael, og þad tekst heñe þa vel. HErrañ Heidur sie þier.

17. Psalmur.

Ton, Oss last þiñ Anda styrkia, etc.

HA Abram Hundrad Ara, hartnær þvi Gamall var, Sagde Gud: Eg vil gisra, Drugt vid þig Sattmal, Bertu Algiørdur ad mier hiad, Þig skal eg mtog margfallda, Frañfiell hañ flatur þa. B6 Gud

Gud sagde vid þig giora, gott vil eg Sattmals Ord, Froomur Fader skallt vera, Fiolmeñes hier a Jord, Kongar skulu og koma af þier, Abraham skallt þu heita, mikels Fiolda Fader.

Vid þig og so þitt Sæde, Sattmalañ giore eg miñ, og vid þijns Sads Af fæde, eg skal þess Gud og þijn, eilijft er þetta Astar Band, og eñ til Elsku Merkis, eignast þu Canaans Land.

So skal mitt Sattmal vera, Sem stadfast halldast maa, Eg bifel ad uñskiera, allt Kallkyns ydur hiaa: Pad a ydar Hollds Yferhvd, Elsku Teikn mitt og ydar, er þetta Sattmals Vod.

Oll Sveinborn miñ skal skiera, Ei þo strax þa fædast, Vægd maa med þessu vera, Viku skulu hressast,

Attundg

Attunda Dag þau uñskiera skal,
Añars frau Ætt afmaaest, siv O-
uñskorna Saal.

Heima Præll og tilfeingeñ, uñ-
skieraſt lijka mau, þvi Ouñskoreñ
eingeñ, Ydur skal bva hiau, Laut
þañ skilia vid þijna Ætt, Sem for-
liet miñ Sattmaala, Hañ fær vel
Hefndum mætt.

Þijn Kviña hun skal heita, hied-
ana i frau Saara, Þvi vil eg heñe
veita, Veglega Blessan þa, Su skal
fæda eirn Son i Heim, Par skulu
miklar Þiooder, Og Kongar koma
af þeim.

Þa fiell Abraham flatur, fraṁ
fyrer Gude a Jord, hañ sagde Hug
arkaatur, Þa heyrde soddañ Ord,
skal eg svo Gamall eiga Son? Og
mijn Saara er Nijræd, Mun hier
vera til Von?

O HErra laat Jsmael, Lifa vel fyrer þier, Þar af gled eg mig þa vel, Þad er noog Huggun mier, Þa sagde HErrañ þijn Sara, Þier skal Eſlaust Son fœda, Jsaac hette sa.

Vid hañ og Foolk hañs fleira, feste eg Trwskap vel, Eg vil þig og Bœnheyra, uñ þiñ Son Jsmael, Af honum koma Toolf Høfdings-Meñ, Eg vil hañ miog margfallda, Bœta til Blessan eñ.

Eñ mijns Sœttmœla Giœde, munu stadfest og klaar, Vid Son þañ Sara fœder, siaalf þier komande Aar, þad skal vera i þetta Mund, hañ liet þa af ad rœda, vid Abraham uñ Stund.

So liet Abraham kalla, Allt Kall-Foolk samañ þa, Uñskar sig og þa alla, Er honum voru hia, Þrettan

Prettan Aara var Jsmael, Abraham nær Tijrædur. Petta gieck paũeñ til.

18. Psalmur.

Ton, JEsus Christur a Krosse var, etc.

SVM byrtest DRotteñ Abraham, J Mamre Dal par til haũs kom, Sat i Tiall-Dyrum sijnum, haũ leit upp pa, og Priar Meñ sar, Peir voru gagnvart honum.

Haũ fornam pad Stoor-Herrar sie, heidrande pa og fiell a Knie, baudst Fædu peim ad bera, Og Fætur pvo, Peir sogdu so, Sem pu mællter mautt giora.

Sijdaũ talade haũ Saru til; Sæk strax Priar Mæla Hveite-Misl, Baka pu Braud og hnoda, Af Hiord took haũ, Eirn Kalf feit.

aũ,

añ, Liet strax slaatra og stooda.

Petta tilbwed fliott framűber, fyrer þa ltjka Miolk og Smior, Under Eik þeir sig settu, haũ stood þar hiaa og horfde aa, Heilager medañ neyttu.

Þeir spurdu hvar er Saara þijn, svarar, hun gieck i Tiallded tũ, Herr añ hønum þa lofar, Life eg til, Eũ koma vil, Þa skal Saara Son hafa.

Saara þetta heyrde og hloo, HErraũ spyr þvi hun giørde so, Eũ hun vard hrædd og þrætte, Þa sagde haũ, allt verka kaũ, Eirn Gud med sijnum Mætte.

Meñerner geingu þadañ þa, Þeir Reistu Veg til Sodoma, Abraham Froomum fylgde, Gud vottar haũ, ad vera þaũ, Sem vita Erended skyllde.

Med

Med þvi oll Veralldar Þiood
skal, Eflaust i honum Blessast vel,
og mun Ætt sine biooda, Vardveita miog, min Vilia og Veg, Vitā
sig i þvi Gooda.

Gud sagde Hroop af Sodoma,
Svo og lijka af Gomorra, Hlijt eg
miked ad heyra, Ofaū þvi fer. ad vita
ef er, Illskaū so mikel peirra.

Þa mællte Abraham HErraū
vid, Þu Heilagur Riettlaute Gud,
sem dæmer Verolld vijda, þijn Bø-
rn þar Good, med Illre Þiood, Ei
lætur Straffed lijda.

Ef þar finnast Finūttige þeir, Fro-
mer Menn sem Gott elska meir, Eū
Illt Athæfe peirra, Stad Sodo-
ma munt þyrma þa, Þad (sagde
Gud) skal vera?

Abraham sagde Aska og Nid,
Er eg sem tala DRotteū vid, Eū ef

Fiūt

Fiñ eru færre, Villtu afinar, Stadena þa? Nei ſagde HErrañ kiære.

Abraham tier aptur til hañs, Ef þar kañ Fiorutiju Mañs, Gott hiæa þeim Vondu ad vera? Gud ſagde eñ, Fiñeſt þeir Meñ, Þa ſkal engva Hefnd giøra.

Abraham ſama opt frañ bar, Eñ ef Tuttugu fiñaſt þar? Þa ſagde Hiaalpar HErra, Ef fiñaſt þeir, Eñ ſkule meir, Allt Landed niøta þeirra.

Abraham bad og eñ frañ ber, O HErra Gud ei reidſtu mier, Ef fiñur Tiju Frooma, HErrañ anſar, Fiñeſt þeir þar, Þa ſkal eingeñ Hefnd koma.

Endade þañeñ Ord med þeim, Abraham ferdadeſt til ſijn heim, himum kom Hefndeñ meſta. Gud,

Iller

Jller Meñ þier gleyma eñ, Geym Christne Endurleysta.

19. Psalmur.

Ton, Nu bid eg Gud þu Naader mig, etc.

NÆr Apne komu Einglar Tveir, I Sodoma Borg foru þeir, vr Stadar Porte Loth þa leit, Loflega Meñ, ei betur veit, Hañ aa gooda Giestrisne fivs, Gofugum baud strax i sitt Hvs, Took þeim med stoorre Virding vid, Veglega giorde þeim Maaltijd.

Fyrr eñ til Sængur fared var, Flockur Maña vr Borg kom þar, Uñkrijngdu Hvs eñ krøfdu Loth, Komu Meñ skyllde hañ lauta vt, heita ad kvelia hañ med þeim, helldur bad Loth ad Dætrum Tveim, Giordu hvad sem þeir gyrntust aa, Gooda Meñ skylldu kyrra siaa.

Allt

Allt vid þetta Olnuduſt meir,
upp villdu Hvſed brioota þeir, hin-
er ſeilduſt ad iñañ wt, Jñ til ſijn too-
ku froomañ Loth, Illþijded fyrer ut
añ þar, Allt med Blindne forſleig-
ed var, Faulmande þreytter fooru
heim, Feingu ei giordañ Skada
þeim.

Þeſſer Meñ ſøgdu þa vid Loth:
Þu mautt kalla af Stadnum wt,
Ætt og Mauga ſem auttu hier, ock-
ur af DRottne boded er, Fordiar-
fa þeñañ ſtoora Stad, Straf-
ſkapur þeirra giorer þad, Vidlum
Dætra Loth birte frau, Broſande
ſkulka Rædu þa.

Sneñindis budu Einglarner,
Ad Loth med Kviñu flijte ſier, og
Dætrum Tveim aun Dvala ſnar,
ſvo deydeſt ei med Illum þar, Sem
Loth giorde þvi Seinkun ax, ſiaulf-

er

er tooku i Hond hañs þa, leiddu af Stadnum oll þau ut, Astar Drotteñs hañ mest ad naut.

Þeir søgdu: Far at Flall upp nu, fordast ad lijta aptur þu, Vert ei at laugu Lande hier, Lijfed kostar ef ei i burt fer; Ei so miñ HErra sagde Loth: Stat fyrst eg þiñar Giærsku naut, Hier liggur nærre eitt lijted By, leif ad eg biarge mier þar i.

HErrañ sagde: Far þa þar til, Þessa Boon eg þier veita vil, Ferdadu þier med Flijte greidt, fyrre kañ eg ei giøra neitt, Pad Plaatz kallast sijdañ Zoar, Þvi sat Stadur so lijtell var, Sooleñ gieck upp þad Leitenn, er Loth i Stadeñ Zoar kom.

DRotteñ liet rygna DRottne frat, og detta yfer Sodoma, Af Himne Baal og Brenestein, Brañ

þar

þar þa Skiepnañ hvor og ein, Hvſeñ, Audæfe, Foolk og Fie, fordiarfadeſt i Guds Reide, Loths Kviña a ſiñ Lyſte-Gard, Leit aptur, ad Sallt Steine vard.

Abraham gieck vt i þañ Stad, ſiñ audur fyrre DRotteñ bad, kuñe þar glogt og giorla ad ſiaa, guſa upp Reyk af Sodoma, Loth foor þa aptur af Zoar, ecke þorde ad biva þar, Hellers Jbvd a Fialle fær, Froonnur med ſijnar Dætur Tvær.

Syſturnar ræddu ſamañ þa, Sañlega er eingeñ Jordu a, er nu kveike med eckur Saad, Eg ſie Naudſyn og beſta Raad, Ad giefum Fodur ockar Vijn, ſvo af oſs mætte kveikiaſt Kyn, Hañ laa med ſiñe hvorta Nootr, Honum til og fraa leyndueſt hlioott.

Dañeñ feingu Frioofſeme þær,

vid

vid Fodur sijnum badar Tvær,
Moab atte sw Elldre þa, Ill Heideñ Þiood kom honum frar, Añon fædde sw Ygre strax, Illt var hañs Kyn til Christi Dags. Illa luckast Ogudleg Rad, Almattugur Gud veite oss Nad, Amen.

20. Psalmur.

Ton, Skapareñ Stiarna HErra hreirn, etc.

Nad fiell so til ad Abraham eñ,
Af Hebron flutte Bwstad siñ,
Og bioo wtlendur i Gerar,
Þar Abimelech Kongur var.

Abraham sagde i þeim Stad,
Eins og hañ Saru fyrre unnbad,
Hun skyllde nefnast Syster sijn,
Sañlega añars gield eg þijn.

Kongureñ took Saru ad sier,
Syster Abrahams trwde er, Gud byrtest honum og hordu hiet, so hañ

af

af Aſetningenum liet.

Abimelech aavijtade miog, Abrahams Raad ſo Hauſkaleg, hefde eg Glæp med Giptre drygt, Gud munde hafa straffad ſlijkt.

So forſvarade Abraham pad, Eg meinta Foolk i peſſum Stad, ei munde DRotteñ Ottaſt vel, Ottadeſt mig pvi ſlæe i Hel.

Abimelech gaf Foolk og Fie, Froomunn Abraham og ſagde: Petta giefeg til Eignar pier, I peſſu Lande bw hiaa mier.

Saaru Kongureñ ſagde og til: Slæa, pijnum Broodur eg giefa vil, Puſund Peninga ad pu ſiert vijs, peſſu ei optar yferlijs.

Sie pijn Hulda Andlit pijns Mañs, hiaa ollum Mwga ſierhvors Lands, hun hygnadeſt vid Amtiñing pa, wr pvi ſagde hun riett par fraa.

Abraham

Abraham bad þa Guðstañ Gud,
Abimelech ad svipta Naud, þvi soddañ Hefnd fyrer Saru bar, Sierhvort Moodur-Lijf til-lukt var.

Hvor sem þetta heyrer og les,
hañ skylde bidia DRotteñ þess, ad geyma sig fraa Synd og Pijn. Sonur Guds JEsu giæt þu mijn, Añ.

21. Psalmur.

Ton, Fader vor sem aa Himnum ert, etc.

DRG HErrañ Uppfyllte sijn Ord, Oliett ad Barne Sara vard, Ellidrud var miog þa Ol Son þañ, Isaac var ad Nafne hañ, Hundrad Aara Abraham var, Ungañ Son sīñ þa hañ uñskar.

Sara mællte: Gud hefur mier, giort eīñ Hlæatur ad þañeñ skier, Eg legg so gomul Barn a Briost, Brosa Meñ nær þeim er þad liost,

Hvor hefde þorad Abraham, aður ſeigia hvad nu kom fram̃.

Briooſtſkilnadar Dag Iſaacs, Abraham giørde Veitſlu ſtrax, Sveirnem̃ oox upp i Sooma vel, Saru miſpocknaſt Iſmael, Þa rak hun Agar wt frau ſier, Iſmael lijka burtu fer.

Þetta miſlijkar Abraham, Eñ DRotteñ baud þad gaunge fram̃, Lofade hønum ad Iſmael, Ættermis ſkyllde nioota vel, Hañ villde til med hønum ſiau, Hefdar Bleſſan ſo mætte fa.

Agar bar Leigel og lijted Braud, ad Lijfga au Svein i Hvngurs Naud; Villteſt wt i Eydemørk þa, Er Meñ kølludu Berſaba, Leigell var toomur eñ Landed þurt, laungt frau Biargræde voru þaug burt.

Hun ſkilſt vid Svein hiau eirnre

Eik,

Eik, Orskots Leingd burt fraa honum veyk, Gud heyrde Sveinsins Graat og Swt, Goodañ Eingel þa sende wt, Sætañ Brunn Agar synde hañ, Sveinneñ Naad fyrer Gude fañ.

Hañ Ox upp, I Eydemork bioo, aa sijnum Boga nærdest þo, Agar foor til Ægyptalands, Eigeñ-Kviñu fieck þar til hañs, Og gypte hañ vid Heided Holld, hvad ecke var hañs Fodurs Villd.

Uñ þañ Tijd Abimelech kom, ad binda Trw vid Abraham, Peir baader uñu Eida þa, I þeim sama Stad Bersaba, Abraham Brunn siñ aptur fieck, Sem undañ fyrr med raungu gieck.

Peir adskildu so þeñañ Fund; Par plantade Abraham Lund, Og predikade i þeim Stad, uñ HErr-

añs Nafn, vorn Gud tilbad, Utlendur bioo hiaa illre Þiood, Adstod Guds var med honum good.

22. Psalmur.

Ton, Fader vor sem aa Himnum ert, ert.

SO skiede framar sw Tijd kom, Siaalfur Gud reyner Abraham, Sagde, far og til Foornar tak, Þiñ fast elskada Jsaac, Til Moria Lands uppaa þad Fiall, sem eg med hañ hier vijsa skal.

Sneña Morguns sig upp took so, med Jsaac og Sveina Tvo, Elld og Vid hofdu eirneñ med, aa Þridia Deige fieck hañ sied, Þetta so fagurt Fialled Eitt, hvar færer Gude Offur heitt.

Þioonunum sagde eg þaangad fer, Eñ þid med Asnañ bijded hier, Sveirneñ fylger mier Fialled aa,

Foorn

Foorn med Bœnum vid giorum þa, ad giordre Bœn og Offurs Tijd, aptur til yckar komum vid.

So took hañ med sier Jsaac, Og lagde Videñ a hañs Bak, Eñ hañ bar staalfur Elld og Sverd, uppa Fialled þeir byria Ferd, O! Fader, sagde Sveirneñ þa, syn mier Lambed sem breña a.

Abraham sagde O mlñ Son, Eg hefe þa sterka Trw og Von, Gud mune sia fyrer sœtre Foorn, sin Asetning hañ veit og vorn, Alltare bygde i þeim Stad, Elldevid lagde hañ a þad.

Þa batt hañ Jsaac Son sñ, Sveineñ lagde uppa Videñ, Reidde til Høggs sitt Hallta Sax, HErrañs Eingell kallade strax, Legg ei Hond a þñ unga Svein, Og gior þu honum eckert Mein.

J þier vottar sig augiæt nu, Elsk añ til Guds og stadfest Trw, Abraham sa þar hanga Hrivt, Hañ gieck Samstundis þangad vt, Brende hañ i sijns Sonar Stad, so Giediadest DRottne Offur þad.

Himne kallade Eingell af, Abraham soddañ Huggun gaf, Drott eñ sagde eg soor vid mig, Sañlega skal eg Blessa þig, Fyrst þijn Hlijdne so allstoor er, Piñ einka Son et sparader mier.

Eg skal margfallda svo þitt Saad, sem Stiornur Himens fiølga þad, Eda sem margañ Siæfar-Sand, so þad iñtake Canaans Land, Þad skal eignast Ovina Port, af því fer Frægdar Ryckted stoort.

Og Heims Þioodaña allt Mañ tal, J þijnu Sæde Blessast skal, fuller þijn Blessan fost og traust. Fyrst

þu

þu varst hlijdeñ miñe Rauſt. So foor hañ til Berſaba heim, Sœnd og ſtoor Huggun veitteſt þeim.

Þa friette hañ hijka so til Sañs, Sœnd veitteſt Nahor Broodur hañs, Af Milcha ſoddañ Ættlid hlaut, Atta Syne hun fœdde aa Skaut. So breyter Gud vid ſijna Piood. Sie þier Lof Heilog Preñing godd, Amen.

23. Psalmur.

Med Hymna Lag.

Su frooma Sara ſem hun bar, ſier aa Bake full Hundrad Ar, Sio og Tuttugu eñ ad auk, Æfedogum ſijnum pa lauk.

Epter hana Abraham griet, Af þvi i riettañ Tijma liet, Til Heths Sona i Hebron gieck, Heller og Akur Ephrons fieck.

Allur Lands Mvgur liſte haũ/
Loflegaũ Herra og Guds Maũ/
Sierhvor liet og i Liooſe þa, Legſtad
ſkyllde haũ giarnaũ faa.

Ephron baud honum ad eignaſt
þaũ, Akur og Heller Tvofalldaũ,
hvors Verd ad fullu faũſt þo vel,
Fiogur Hundrud Silfur Sekel.

Abraham packar þetta Bod, þo
borgar fullu ſem til ſtood, Akureñ
fraa þvi Eigu haũs var, Andada
Saru groof haũ þar.

I Akrenum ſtoodu Allden-Trie,
og ſaa Hellereñ Tvofallde. Oll
good Hlotnan er Aſtar Giof, Al-
mattugur Gud þier ſie Lof, Amen.

24. Pſalmur.

Son, JEſus Chriſtur ad Jordan kom,
Em Abraham ſa edla Maũ,
var hniſgeñ ad efra Alldre,

Andugur

Audugur miog var ordeñ hañ, af Guds Blessan margfalldre, wtsende þa siñ elldsta Þioon, eirn Raads-Mañ þañ yppartsta, vegna Isaacs i Konboon, Eid liet sier þar uñ festa, vid Gud Himensins hædsta.

Sagde: Legg Hønd under mitt Bak, og sver med Vilia Hreinum, Af Canaans Ætt þu ongva tak, til Eckta Syne mijnum, Til mijns Fodurlands far þu heim, siñ þar mitt Sleckted hreina, af Dygda-Mañna Dætrum þeim, Duglega fa þu eina, og Gipt Isaac hana.

Þiooneñ spurde, Eñ ef Stulk-añ, vill eige med mier fara, Skal eg til þeirra hafa hañ, og hiar þeim lauta vera? Abraham sagde: Ecke maa, Isaac þangad fara, Þvi Landed þad sem eg bya, Eign mijns Sædis skal vera, Þad soor mier sialfur HErrañ. C 5 Gud

Gud sem Landenu lofade mier. lætur sin Engel gooda, Fraukvæ-ma slijkt og fylgia pier, Fulltinge pad mun stoda, eñ ef hun vill ei hlyn-gad sig, Heidarleg ferla laata, Eg skal pa vijst af Eidmun pig, øllding-gis kvittañ jaata, hañ soor i soddañ Maata.

Tiju Ulvallda took med pad, trivr Pioon i Reysu sijna, Dygdarijkur so droo af Stad, Dijrgripe hafde sijna, Allt til Mesopotamiam, og so til Nahors Borgar, Hañ kom ad Brunne klaarum fraum, Kviñur sook-tu til Biargar, Vatn paungad mik-ed margar.

Hañ sagde: O! Abrahams Gud, Eg bid mier pessa uñer, Pa hier kie-mur ein Kveñsvipt good, Klaart Vatn ad sækia i Brunneñ, Eg spyr hvort Skioolu heñar maa, hreina

til

til Muñs mier bera, Og hun seiger Astvdlegt Jaa, Ad eg skule so gisra, Sv eigneſt Son mijns Herra.

Og ef hun bijdur mier eirneñ þa, Ulvalldar mijner Drecke, Eg kañ af slijku vt ad siaa, Adstod þijna, og þecke, Þad mijnum Herra eñ ad nij, Astgisf vilier andsyna, Hañ med Ætt siñe upp fraa þvi, alldrei mun slijku tijna, ad miñast a Naad þijna.

Og sem hañ gisrde sijna Bœn, svo kom þar vt Rebecka, Þad var ein Pijka þijd og vœn, þeim sookte Vatn ad drecka, Dygdarijk af Abrahams Ætt, Og var Bathuels Dootter, Vatned af Bruñe upp bar sœtt, Abrahams Pioon so mœtte, Þvi hañ ad þessu giœtte.

Hañ spyr hvort vegleg villde sier, Vatn til Svaladrycks giefa, Hun sagde jaa, miñ Herra þier, Hreint

Vatn vil ſækia ofañ, I Bruñeñ og
ſo Ulvollduñ, Ollum ſtrax Vatna
þijnum, Madureñ ſaa ad ſoddañ
kom, af ſoñum Gude Einum, Hañ
gladdeſt i Huga ſijnum.

Gullſpaung væna gaf hañ og ſo,
Goodre Stwlku uñ Eñe, Eirneñ
ſette Arm-Hrijnga Tvo, af Gulle
aa Hendur heñe, Hañ ſpyr, Doott-
er hvor er þijn Ætt? Er Rwm hiaa
Fodur þijnum, Mun Raad til þeſs,
mig giete Nækt, med Forunautum
mijnum, ſo af Goodvilia ſijnum?

Hun ſagde honum ſijna Ætt,
ſiñ Afe Nahor være, Milka hefde
ſiñ Fodur fædt, Finſt Sleckted riett
ſem bære, framan ſagde vier hofum
gott, Hws-Rwm ef gyrneſt vera,
Velbodeñ Gieſtur nu i Noott. noog
hofum fraiñ ad bera, Haalm og
Hey til Reid Dijra.

Sa

Sa froome Madur fiell a Knie, fyrer Gude og sagde, Lifande Gud Lofadur sie, sein launga Blessan lagde, Yfer miñ Herra Abraham, hvørn ei villt heñe svipta, hefur þvi fært mig hijngad frañ, hañs frooma Son ad gypta, Kveñmañe þeirrar Ættar.

Þa foor Rebecca aptur heim, og tiaade siñe Moodur, allt af Sendemañs Ordum þeim, og Laban sijnum Broodur, Gaafurnar synde hier med hun, Hañ gieck til Mañsins frooma, Sa stood þar vid þañ sama Brunn, Sæmdar rijkum band koma, Til sijn þar hañ a heima.

Hañ sagde: kom þu heim med mier, Haa-blessadur af Gude, Þvi villtu ute vera hier, Velkomeñ siertu i Fride, Abrahams Þioon og alla hañs Meñ, I Birding stoorre

hafa, Og þvode Fætur þeirra señ, Þeim Mat at Borded giefa, hæg Hvijlu-Rwm i ad sofa.

Madureñ sagde, ongvañ Mat, Eg skal til Muñs mier bera, Fyrr eñ med Ærn wt fær sagt, Aform mijns frooma Herra, Eg er sendur Abrahams Þioon, Þañ Æðstur Gud blessade, og gaf honum i Elle Son, allskyns Haufur og Giæde, Gull, Silfur, Fie og Fæde.

Hañ took Eirn sterkañ Eid af mier, Eg skyllde Son hañs Kvonga, Eñ vill af Lands Kvinnum hiat sier, hañ eignast lauta ongva, Þvi baud eg skyllde hijngad Ferd, med Heidre byria mijna, A siña Fedra Fooſtur Jord, ad fau hañs Syne Eina, Til Handa Jomfrw hreina.

Framar sagde, eg veit Gud miñ, allt þetta mun fraiñkvæma, Og

lætur

lætur goodañ Eingel siñ, Adburde þijna sæma, Sa þier Gøtuna greida mun, Gott Aform tekst ad vijsu, Eñ ef sijna vill ecke hun, Algiøra hijngad Reisu, Þa ertu þo aun Hueysu.

Epter þad reysta eg af Stad, Allt ad fraṁkvæma þetta, Og þa eg Gud hiar Bruñe bad, ad byrta mier hid Rietta, Þad gieck til epter Ordum þeim, sem eg bad Gud mijns Herra, Þvi er eg komeñ til ydar heim, Erended fraṁ ad bera, Vilied med Sæmd til svara.

Efvid Abraham vilied fast, Vin attu lata standa, Þa vil eg eiga a þvi Kost, haṁs Einka Syne til Handa, Giefed Rebecku ad hun sie, Isaacs Kviñaṁ frooma, Þvi haṁ a allt sijns Fødurs Fie, fullur med Dygd og Sooma, Hun mun til

Heidurs

Heidurs koma.

Fedgeneñ ſvørudu ſo til þa, Sañ lega er þetta af Gude, Oſs ber ad ſeigia blijdlegt Jaa, Vive þau samañ i Fride, Epter Guds Vilia gaan ge þad, Goodañ Avørt mun bera, Þvi taktu Rebecku þier ad, Iſaac hana ad færa, Hun ſkal hañs Hvs-Frv vera.

Þa Madureñ heyrde þeſſe Ord, Þackade hañ Gude Einum, hell ſo Lofande frañ aa Jørd, feigeñ i Hu-ga ſijnum, Siidañ Rebecku Gøf-ugur gaf, Gull, Silfur og dijr Klæ-de, Eñ þeim Landſins Avexte af, Urter og Jardar Giæde, Fieck ſier Gladur ſo Fæde.

Arla Morguns hañ uppe var, Og vill aa Reiſu ſijna, Þau tøldu i hañ tefde þar, uñ Tiju Daga eina, Hañ ſagde mig ei hindre þier, Þvi

HErr.

HErrañs Blessan stoora, hefur nu lauted hlotnast mier, heim vil strax aptur fara, Med hana til mijns Herra.

Frooma Rebecku frietta ad þa, Hvort fara þaungad villde, Hun sagde þar til sidlegt Jaa, So þo ad heñe filde, Foostur-Mooder sem elsk ar heitt, Hier ad auk Þernur fleire, Sa Tilbwningur gieck fraiñ greidt, Glodur took hañ vid þeirre, Ad hana Isaac fære.

Bæde Rebecku blessa þa, Og bijfala hana Gude, Søgdu, þu ferdast þijnum fraa, Þo siertu i DRotteñs Fride, Fiolgest þitt Sæde Ætt fraa Ætt, I Þusund Lide marga, Jñtake þad sem af þier er fædt, þraung Hlideñ stoorra Borga, Ovina siña argra.

Þau skildu epter þessa Bæn, Þo

vijst

vijſt med Klærleiks Ecka, ſo ferdadeſt fraa ſijnum vœn, Su augiœta Rebecka, Jſaac wt aa Akre var, ad giøra Kvølld-Bœn heita, Hañ ſaa Foolked kom augiœtt par, Og vill Heimkeidis flyta, Peckte og peim ried mœta.

Pegar Rebecka Sveineñ ſaa, Sijdkaapu uñ ſig vafde. Pienareñ hermde hønum fraa, hvørneñ tilgeinged hafde, Jſaac gieck til heñar hijr, Og heim i Tialld ſitt leidde. Algiørdeſt peirra Elſkañ dijr, Eckteſkapeñ ſo prijdde, Hvørt Añars Raadum hlijdde.

Jſaac hafde harmad miog, hijngad til Moodur ſijna, ſu hvarf honum ſtrax Sorg wr Hug, Saña Aſt batt vid hina. Merk Guds Adſtod og aaſett Raad, Er froomra Hioona Soomeñ, Sie Gude Lof fyrer

ſijna

sijna Nœd, sungeñ uñ allañ Heimeñ, NEfenlegt Amen. Amen.

25. Psalmur.

Ton, Nœtturañ oll og Edle Mañs, etc.

NBraham Gypteſt aptur þa, og œtte Syne fleire, vijſar þeim burt Jſaac frœa, þvi oll hañs Tign var meire, Skeink gaf hañ þeim, Eñ hiñ kom heim, blotnadeſt Gootzed meſta, Þvi NEtteñ hañs, þeſs Edla Mañs, eignadeſt Landed beſta.

Hañs took ad koolna Hollð og Blood, Hnignande Dag frœa Deige, Þo leid ſo vt hañs NEfeñ good, I Dygdum fœlnade eige, So gamall var hañ, Sœa Heidurs Mañ, Hundrad Siotiju Fiñ Aara, Hiervíſtar Tijd, ſaddur uñ ſijd, til ſiña mœtte fara.

Jſaac

Jſaac og Jſmael hañ, J Grøf til Saru leggia. hafde fyrr keypt til heñar þañ, Heller, nu Legſtad beggia (vijſt hafa þeir hñ harmad Tveir) HErrañ Jſaac bleſſar; Hiña Ætter, uppſkrifaſt hier, ecke ſyng eg uñ þeſſar.

Rebecka atte ecke Børn, Jſaac bad vorn HErra, Hun fieck þa Gietnad Heidurs giørn, hvarf burt ſiv Angiſt þeirra, Pad ſkiede ſo, hun Sveina Tvo, ſtjnn bar under Hiarta, Peir hnitlaſt vid, J heñar Kvid, Sem hielldeſt uñ Tvo Parta.

Hun ſagde Mootlæte meir eñ fyrr, mier þyker nu aaſtrijda, Gud Almattugañ ad þvi ſpyr, Hvad ætte ſlijkt ad þijda? Hañ ſagde Tvær: Stoor-Þiooder þær, þu ber vid Hiartad tñe, Sem mootþrooaſt, til Þrauta faſt, þo ſkal ſigra ſæa Miñe,

Siv

Sw kom þa Tijd hun Sveina
Tvo, ad sømu Stundu fœder, Þañ
Fyrra nefnde Esau, af þvi kaflodeñ
være, ad Skauted kom, sa fyrre t
Heim, Hñ vard strax fœdast gieta,
Og hiellt uñ Rist, ad hinum vijst,
Hañ mat þvi Jacob heita.

Þeir uxu so upp unger Meñ. opt-
ast var Jacob heima, Esau Boga
ydkar siñ, og Akra kuñe ad geyma,
Isaac þañ, elskade Mañ, I Adbur-
dum var stœrre, Rebecka hñ, Elsk-
ar Son siñ, sem alltjafnt var heñe
nærre.

Jacob bioo tll Riett augiætañ,
Esau kom Vegmoodur, af honum
villde eta hañ, Og þar uñ bad siñ
Broodur, Hañ sagde þa: So lat
mig fa, saña Frumgietning þijna,
og fest mier Eid, hñ ansar Reyd,
Hier til kremur Dud mijna.

Esau

Eſau ſo ſiñ Æðsta Arf, vt fyrer Maaltijd ſellde, Margur augyrneſt meir eñ þarf, Magnlaus ad Æfe Kvølde, ſlepper þeim Aud, Sem ſiaalfur Gud, Saalu hañs villde gieſa. O! Gud laut mig, meſt elſka þig, og æfeñlega lofa, Amen.

26. Pſalmur.

Ton, Fader vor ſem a Himnum ert, etc.

Notteñ sagde Iſaac til: Eg þiñ Gud med þier vera vil, Þig ſkal Bleſſa minn mikla Naud, Med þvi ad þu og allt þitt Saad, ſkal eignaſt þeſſe augiæt Lond, ollſamañ fyrer minna Hønd.

Eg ſkal faſt hallda Eideñ miñ, Sem audur batt vid Fodur þiñ, ad Heims Þioodaña allt Mañtal, I þinu Sæde bleſſaſt ſkal, og Mergd þeſs reiknaſt ſo ad ſiaa, ſem Stiar-

na Fiolden Himnum a.

Pin Fader han var hlijden mi-
og, hiellt mijn Vodord Skyckan og
Veg, hans Hiarta var ei vid mig
laust, Vel giætte han ad mine Ra-
ust, Pu fær þess vegna Nadar-
Not, Nægdar Blessan og miked
Gott.

Pa bioo Isaac i Gerar, Af því
miked Hallære var. Nefnde Re-
becku Syster sijn, svo Ottadest það
Heidna Kyn, Meinte i Hel sig mun-
de slaa, Med því hun var so væn
ad siaa.

Pa Abimelech þetta sier, Pad
hun hans Eckta Kviña er; baud Und
er saatum øllum sijn, Eckert ad gio-
ra heine Mein, Ef nockur giorde aña-
ad bitt, Af sier bryte saa Lijfed sitt.

Isaac saade Akur þar, Sem A-
vext Hundradfalldan bar, D Rott-

en

eñ giorde hañ Maktar Mañ, mike-
lega bleſſade hañ, gaf honum Flaur
ens Fiolda og Aud, Foolk ad ploo-
na, Og nooglegt Braud.

Pad Ofundade Heided Hollds,
hañs Brunña fylltu upp med Mo-
lld, ſvo veyk hañ Philiſteis fraa, og
flutte ſig til Berſaba, Pa byrteſt
HErrañ honum par, ſem hañ uñ
Noott ſofnadur var.

Sagde, Eg er Abrahams Gud,
Ottaſt ecke po rater i Naud, eg helld
med pier af heitre Naud, Hefda pig
og bleſſa pitt Saad, Pu nijtur Full
Trauſts Fodur pijns, Frooma A-
brahams Pienara mijns.

Pa bygde Iſaac Alltare, A
DNotteñs Nafn par kallade, Kong
Abimelech kom hñs til, klaara Vin-
attu binda vill, HErrans Makt
Ottaſt, honum pa, Hefnd meinte

ſig

sig af Sterkum fæa.

Epter Trygd bundna hañ foor heim. Hier sieſt ad D Rotten er med peim, sem Ottast hañ og Elska vel, Eingeñ gietur þa skadad Kvol, Herra gief eg sie hlijdeñ þier, Hiaulpa fræa Illra Vallde mier.

27. Psalmur.

Ton, Oss laat þiñ Anda styrkia, etc.

Þa Isaac Elleñ beygde, Og honum Glapnadest Syn, so til Esau sagde, Sonur tak Boga þiñ, Villudyr fardu ad veyda mier, so ædur eñ eg Andast, vtbijte Blessan þier.

Hier til Rebecka heyrde, hvor Jacob elskade meir, Umbreyting æa þvi giorde, Allskioott þvi til hañs fer, skipar hañ siñe flijte Ferd, Tvo Kid til Kostar sæke, So til hve Matgiord. D Jacob

Jakob ſagde eg Ottaſt, Augliſt eſt Raudeñ Vond, Ef hañ apreifar vottaſt, Olodeñ ſie mijn Hond, Eñ Eſau lodeñ allur er, Mar ſkie miñ Fader Reideſt, Og Volve i Bræde mier.

Hun ſagde hollum Raudum, hlijd ſem eg lagde wt, Ef hañ af Huga braudum, harda bodar þier Swt, Vitne ar mier ſw Volvan ſtrijd, Far med Flijte til Hiardar, Kom ſtrax aptur med Kid.

Hañ ſookte, Hun ſaud Kideñ, Hellagañ Riett til bloo, Eſau beſtu Klædeñ, I-færde hun Jacob ſo, Lod ed Skiñ miñ hañs Hals og Hond, Snided i mælltañ Marta, Teingslad med Tviña Vond.

Hañ ſpyr þa hañ fær Rietteñ, hvor kiemur nu til mijn, Jacob anſar Frumgieteñ, Eſau Sonur þiñ,

Vel

Vel til reidd er mijn Villebraad,
Rijs upp, Et og mig Blessa, Eins
sem pu sagder pad.

Miñ Son pu hefur feinged,
Happ petta yfred skioott, Hvorneñ
gat pad svo geinged, I Gaupner pij-
nar skioott? Hañ svarar piñ Gud
af goodre Naad, Liet Dyred til mijn
reña, pvi kiem eg svo skiott med pad.

Hønd liet hañ pa frañ rietta,
Hvoria strax lodna fañ, Atferled
undrast petta, Af pvi so mællte hañ,
Rødd Jacobs heyre eg hiau mier
nu, Eñ hitt sem eg aa preyfa, Eru
Hendur Esau.

Jsaac eñ nam frietta, Esablend-
eñ i Lund, Er miñ Son Esau petta,
sem ad mier riette Hønd? Hier til
svarade Jacob Jaa, So aat hañ
Rietteñ Nauda, Braud og Vijn
brast ei pa.

Sín Elsku Son hañ kyste, Sæt-
añ Klæda Ilm fañ, Lijfs Blessan
sijdañ lijste, Længgiædre yfer hañ,
Sagde mijns Sonar Ilmur er,
Eins sem af Akre Grænum, Sem
DRotteñs Blessan ber.

Himensins Blessan hijra, Hag-
kvæma Dogg i Tijd, Og Jardar
Bloomañ blijda, Bid eg þier veite
Gud, Nægdar Vister med Vijn og
Korn, Þier skulu Þiooder lwta, Og
þíñar Moodur Børn.

Hvør þier bølvar i Bræde, Bøl-
vadur vere hañ, Sa ødlest sømu
Giæde, sem þier Blessunar añ, sem
Isaac hætte Ordum þeim, Gieck
Jacob wt frat honum, Eñ Esau
koin heim.

Hañ tilbioo Rietteñ heita, Og
hafde þæungad lñ, Sagde, rijs upp
ad neita, af Veideñe Fader miñ, Og

mig

mig so Blesse Ondeñ þijn, Jsaac ansar honum, Añar kom hier til mijn.

Sa kom med kræsta Fædu, So kostulega eg aat, Hañ er nu Haubleſſadur, hellst þad og blijfur satt, Adburd þeñan vijst undra mar, Broodur þiñ kom med Kiænsku, Kipte þier Blessan fraa.

Esaú Angred beit a, Ansar Grautande fast, hañ mar vel Jacob heita, J Hegdan þad vottast, Tvisvar hefur Foottroded mig, Fyrst naude Frumgietning miñe, Sijdañ liet Blessa sig.

O! Fader laut mig eirneñ, Oblast Blessan af þier, Ei munu Onyt su seirne, Sest upp og blessa mier, Fader eg bid þu blesser mig, Hañ griet med hørdum Ecka, bad tijdt ad blessa sig.

Hiñ ſagde þu ſkallt hliota, Heimele gott og feitt, Lopts Daggar ljka niota, Ljfs Biorg ſkal noogleg veitt, þitt Sverd giore þig Herra hier, þijns Broodurs Ok munt brioota, med Hreiſte af Hœlſe þier.

Eſau epter þetta, J Hel vill Jacob ſlœa, Þad fieck hañs Mooder ad frietta, Fliotlega adſkilde þa, Jacob flijde og foor af Stad, Allt til Labans i Haran, Sem þau til søgdu þad.

Hun baud honum þar bijda, Bod til þeſs feinge klœr, Neyd er Nœſkilder ſtrijda, Nu eñ i Dag og Aar. DRotteñ bleſſa þu Børneñ mijn, Ad þig Otteſt og Elſke, Og hvort ſie añars Vin, Amen.

* * * * * *
* * *

28. Psalmur.

Ton, Til þijn Heilage HErra Gud, etc.

NUr eñ Jacob af Stad gieck,
Isaac liet sig siña, Eñ meire
Blessan af honum fieck, Oz
band svo fœre til siña, Ættmaña i
Mesopotamiam, vid Moodur Brod
ur siñ Laban, kostgiœfeñ vel sig kyña.

Eñ sagde, þu skallt eige þier, Til
Ecktaskapar festa, Neina af Cana-
ans Kviñum hier, Kyn vort er Folk-
ed besta, Labans Dœtur matt eiga
þu, Erlegar hallda sijna Trw, So
eykst þijn Sœmdeñ mesta.

Almœttugur Gud efle þig, A-
varte margfølld Giœde, Eins og
Abraham syne sig, So og fiølge þitt
Sœde, Og þu skallt Landed eignast
þad, sem Abraham var fyrr Lofad,
Jœa, þu og þijn Ætt bœde.

Sem Esau pad fregnad fær, fyll
test hañ meire Bræde, angrar pad
Jacob er peim kiær, Pau uñu hon-
um bæde, Pvi Gypteſt hañ til Hug
moods peim, heidnu Bloode sem
adur Tveim, So reitte hañ pau til
Reide.

Jacob ferdaſt fra Berſaba, fra
Broodurs Reide ſiwdur, agiætt
Plaatz hitte eitthvort sa, uñ Kvølld
ed Gaungunoodur, Sooleñ gieck
under heit og hrein, Hañ valde sier
til Kodda Stein, Og svaf a hon-
um Goodur.

Pa veitteſt honum Vitran go-
od, Vel miog ad heñe gaude, Hañ
sa hvar nockur Stijge stood, stoor
so til Himna naude, Upp og ofañ
Guds Eingla Sveit, Uñ Stigañ
Jacob gaunga leit, Af goodu Gud-
dooms Raade.

DRotten Efst at hans Enda stood, Og pad vid Jacob sagde, Fedra pina eg er sa Gud, Sem yfer pa Blessan lagde, Pu skallt og eirnen odlast Naad, Eg vil sem Dupt pitt Fiolga Saud, Pier og pijnum so vægde.

Pijnu Sæde Austur og wt, Eg vil petta Land giefa, Nordur og Sudur sunner Hlut, sin skulu af pvi hafa, I pier og Sæde pijnu skal, Par ad auk Blessast allt Manntal, So skier pad sem eg lofa.

Eg vil pier alltijd vera hia, vardveita pig og leida, I hverta Att pu ferdast fra, For pijna jafnan greida, Yfergiefa pig alldrei skal, Uppfyllest mitt Lofunar Maul, Svefne bra Jacob sijdan.

Han sagde: Gud er sialfur hier, Saunt kom mier Ovart petta, O!

hvad soddañ Plaatz heilagt er, Himensins Ported rietta, Ecke añad eñ Guds Hws gott, Glogt hefur vitraſt mier i Noott, Pad ſkulu fleire frietta.

Sijdañ took Jacob Svefn Stein þañ, ſo þar til Merkis gillte, Oleo klaarn yfer hañ, wt til Virdingar hellte. Þañ Stad i hvorium huggaſt vel, Heita lætur frae þvi Bethel, Hvar Gledeñ Hiartad fyllte.

Hañ ſagde: Ef þu Hædſte Gud, hliſfer mier i Ferd miñe, ſvo eingeñ grande Eymd nie Naud, Eg ſkal þioona Villd þiñe. Goodar Tijunder giallda þier, Guds Þioonuſtu Hws byggia hier, ſvo Lof þitt alldrei liñe.

* * * * * *
* * *

i

29. Psalmur.

Ton, I Dag eitt Blessad Barned er, etc.

JAcob ferdast i Austur Att, allt hvad hradast kuñe, Fiarhyrdara af Haran brautt, med Hiord-Leit par hia Bruñe, Pessa ad Laban pegar spyr, peir seigia hañ hwe kyr: I Haran vel ann Baga, Jacob ansar aptur peim: Ossueiña pier reked heim, Hiord wr goodum Haga.

Og sem peir rædast soddañ vid, Stad ad Rachel kiemur, Rekande sijns Fodurs Fied, Fundum samañ neimur, hañ miñtest vid hana og gret, hier næst gaerla vita liet, Qett og Utfor sijna, hañ vellte Biarge Bruñe af, sijns Broodurs Fie ad drecka gaf, Vottande Elsku Vina.

Rachel foor sem hradast heim,

Hugarglød ei tafde, Af ſijnum Frænda ſagde þeim, ſem tilgeinged hafde, Laban gieck ſiñ greidaſt burt, Good Tijdenden hafde ſpurt, Ad Syſtur Sou ſiñ fyude, Miñteſt vid ſiñ Frænda fivs, fylgde Jacob i ſitt Hws, Elſkaſt þeir med Ynde.

Laban ſaa ad Sveitueñ var, ſañlega trvr i Hylle, Maunud hafde þioonad þar, Pad foor allt med Snille, Mællte: Samt þo ſiert þu mier, ſo naaſkylldur, eg vil þier, greida Kaup og giallda, Seig mier hvad þu ſiaalfur kijs, Sveita Launum ei mum Prijs, Añars iñe ad hallda.

Jacob ſagde: Sio Aar þier, ſijfellt vil eg þioona, Ef þu giefur til Ekta mier, Yngre Doottur þijna, Laban þetta lynte beſt, Lofan þeirra vard ſtadfeſt, Svo lidu Sio Areñ,

fyrer

fyrer heitañ Astar Yl, ei fanst Jacob meir þar til, eñ fœer Dagar vœre.

Þa vt var lideñ ansett Tijd, Algiora Hiwskap villde, Baud Laban sllum Borgar Lyd, þvi Brullaup hallda skyllde, Siv var Veitslañ good og gilld, Glader fara i Hvijlu uñ Kvolld, Laban Lea fœrer, heimuglega til hañs i Sœng, hvœria Jacob took i Fœng, og meinte ad Rachel vœre.

Sem hañ ad Morgne vard þess var, Viela stygdest Raudum, Laban gaf hønum giedfellt Svar, hañ giptast skyllde bœdum, vid þessa halltu Vikuna vt, vef so hina at þitt Skaut, saunt Sio Aar Vist ad bynda, Soddañ Skyckan er hier ei, ad Yngre gipteſt fyrre Mey, Þad liet Jacob sier lynda.

Jacob Rachel elſkade heitt, Eñ Ovirding fiell aa hina, DRotteñ heñar Læging leit, Lijfs Bleſſan liet fiña, Hun fædde Ruben Fyrſta Son, fyrer þad ſagdeſt hafa Von, ſiñ Madur ſig elſka ætte, Seiger: DRotteñ ſa þa Neyd, Sem eg i ſtoorre Læging leid, Vøl mitt þañeñ bætte.

Rachel ætte eckert Barn, Eñ aptur Lea fædde, Sagde: HErrañ Hiaalpargiarn, Heill þeirre mig giædde, Sveineñ nefnde hun Simeon, Siidañ Ol hiñ Pridia Son, Levi liet hañ heita, Judam fædde hiñ Fioorda braatt, fyrer þad lofar DRotteñ haatt, er ſoddañ Sæmd vill veita.

* * * * * *
* * *

30. Psalmur.

Ton, Adams Barn Synd þijn so var stoor, etc.

MEd þvi Rachel Ofrioofsiom var, Ofund til sinar Systur bar, Harm matte hardañ lijda, Griet og bad Jacob giefþu mier, Eg Gietnad ljka fæe af þier, Eg dey añars af Kvijda, Jacob Reiddest þvi ansar hañ, Er eg þa Gud sem skapa kañ, Mañkyn af Moodur Kvide, hun sagde Bihla Ambautt mijn, eg bid ad verde Kviña þijn, ad hun a mitt Skaut fæde.

Jacob sijdañ svaf med Bilha. Son Ol hun, gladdest Rachel þa, Dooms vegna Dan liet heita, Hun sagde, Gud mitt Hiælpar Traust, heyrt hefur mijna Bænar Raust, virdtest mier Huggun veita, Añañ Son Bilha Ol par til, Allt vid þetta

ta gladdeſt Rachel, Nephthalim nefnde peñan, Og ſagde, nu er Syſter mijn, ſijdur eñ eg i peirre Grein, Eg elſkaſt yfer hana.

Pa Lea fornam ſoddañ Sid, ſijna Ambaatt vid Jacobs Hlid, Silpha lagde hun lijka, Og Silpha Fædde epter pad, Eñ Son og liet hañ heita Gad, pvi Strijds Adferd maa pykia, Eñ fædde Silpha Añan Son, Aſſer nefnde pañ ſama hun, Pvi Lea hroosar Happe, Meinar, fyrſt Syner Sex af peim, ſieu Jacob fædder i Heim, Ad hañs Aſt alldrei ſleppe.

Ruben ungur vel vaxeñ Mañ, Vænt Dudaim aa Akre fañ, Og færde Moodur ſiñe, Rachel villde pad af heñe faa, Eñ Lea Giedpung mællte pa, Samt ertu i Agyrnd piñe, Noogu ſtoort ecke pykerpier,

pu

Þu tookst miñ eigeñ Mañ fræ mier, Dudaim og villt eiga, Rachel ansar, I Noott hañ mæ (ef eg þad fæ) þier sofa hiæ, Þu skallt því kaupa meiga.

Sem Jacob heim af Akre kom, vtgieck Lea moote hønum, Sagde, siæ eg þig keypte, Sæng i Noott vid mig saman haf, Sonar mijns Dudaim eg gaf, ad ei Ast þiñe slepte, Af þeim Samfunde Oliett var, Ol Son, þañ nefnde hun Jsaschar, Frioofsom vard eñ og fædde, Son og nefnde hañ Zebulon, Sagde, Gud heyrde mijna Boon, Goodre Blessan mig giædde.

Hun Ol Dootter sem Dina hiet, Dygdarijk so af Barneign liet, Herrañ ad Rachel hugde, heñar giegnde so heitre Boon, Hun vard Oliett og fædde Son, Gofgade Gud og sagde,

de, DRotteñ took burt mitt Bryxle hier, Bol og Angur sem þungt aa mier, Leiged hefur miog leinge, Joseph liet hetta ungañ Son, og Drotteñ bad i fullre Von, Ad til hañs Añañ feinge.

Pad skiede og aa þeirre Tijd, Þa mællte Jacob Laban vid, Leyf mier i Land mitt fara, Med Born og Kviñur i burt fraa þier, bwa vil þar sem ÆTt mijn er; Tijma sie til þess vera, Liwfmañlega Laban þa bad, Laat mig nu hiaa þier fiña Naad, Og mier eñ framar þioona, Med þier hefur Gud mig Blessad, maattu þvi siaalfur ktoosa þad, Sem eg þier aa ad launa.

Hiñ sagde þu veist hvorneñ eg, hefe vered Kostgiæfeñ miog, ad vackta Eigu þijna, Og hvorneñ DRotteñ hefur þig, Hæa-Audugañ giort fyrer

fyrer mig, sin greidde Gaungu mijna, Samt vil eg framar þioona þier, Ef þu villt Svart og Fleckott nier, Allt af Hiord i Kaup giallda; hvad bored verdur hiedañ af, hvar til Laban gladur jæa gaf, Þvi skylde hañ bijhallda.

Jacob skilde fræa Fleckott Fied, Færde burt Priggia Daga Leid, so alldrei samañ ryñe, Hrijslur græna af Harsle took, hier vid Platanus Kvistum jook, Popel Trien ecke miñe, Skoof Børkeñ af peim sumstadar, Og lagde so i Vatned par, Er Fied æatte ad drecka, hellst þo uñ Fiaarens Feinge-Tijd, fegrast Elld ed Nætturu vid, Par Hiord sæa hvijta Flecka.

So vard þad Fleckott Fied og Svart, Fagurt med ymsa Lite margt, Jacob allt þetta æatte, Laungt

sijl

skilde pad frau Labans Hiord, Og liet geyma sin eigen Vord, hvar honum hentugt pootte, Svo eignadest han Fiolda Fiaur, Flest af pvi sem Sueinbored var, hlotnadest jafnan honum, Pioonustu Foolk og annan Aud, Allt gaf Jacobe siaalfur Gud. Svo helldur han med sijnum.

31. Psalmur.

Med sama Lag.

SEm Laban og hans Syner med, Sau Jacob hlotnadest Fied, Prwtna Giedsmuner peirra, HErran baud Jacob burt frau peim, Bw pig og far i Land pitt heim, Eg vil pijn Adstod vera, Kalla liet sijnar Kvinur pa, Komu til hans par Fie var hiau, Laungt wt i Hiardar Haga, og sagde, Fader yckar er, Ecke ad Veniu

Bragdhijr mier, Sem adur Elſku Daga.

Alkunugt er pad yckur po, Eg hefe pioonad honum med Trw, saunt hefur han mig sviked, vilde so Gagne gieta svipt, Gialldenu Tiju Sin um skipt, So mitt ei yrde miked, Ein Gud wtsende Eingel sin, Ad Raadleggia mier Hagnad min, sagde, Oll sie eg pijn Meinen, Eg er sa Gud sem a pig leit, I Bethel nær pu giorder Heit, og pa pu smurder Steinen.

Han sagde: Far pu aptur heim, i Fedra Land og bw hia peim, Hvad vilied hier tilsvara, Pær sogdu: Ockar Arfur er, Eingen i Fodurs Hwse hier, Fwsar vilium vid fara, vid erum selldar adur wt, ongvan af Verdenu faum Hlut, Fader ockar pvi eydde, Petta aleit sar

Vdste

Vdste Gud, Oss liet hlotnast vors Fødurs Aud, Fied til vor frꝛa honum leidde.

Jacob took allt sitt Foolk og Fie, Flutningurẽ so bvẽ sie, Sig til sijns Foolks ad flytia. Laban Heimele farẽ frꝛa, Fie sitt var hañ ad klippa pa, Ovart kom ollum petta, Reidubvẽ til Retsu stood, Rachel took sijns Fødurs Skvrgod, og fyrer ollum dulde, leynt var allt fyrer Laban pad, Leid stefndu pau til Gilead, yfer eitt Vatn uñ Kvolded.

A Pridia Deige er petta spyr, pa var Laban ei Værdar kyr, hier took hũ Hugarbraude, epter Jacob i Akiefd reid, uppꝛa Veigeñ Sio Daga Leid, ꝛa Hæd Gilead naade, Gud hafde honum sagt uñ Noott: Hañ skyllde varast nema Gott, sie i peirra Samrædum, Hañs Tiolld

peir

peir saau hvijt og fijn, hiau peim uppreiste Laban sijn, uppe au Gilead Hædnum.

Laban sagde: Hvad hefur pu giort, sem Herteknar nu flutter burt, duldum mier Dætur mijnar? Ei purfter fordast ad pvi mig, ecke hefde eg hindrad pig, po tæker Kviñur pijnar, Helldur var mier i Huga pad, med Heidre bwa pig af Stad, Hlioodfære lauta hliooma, og kyssa mitt hid Unga Lid, audur eñ Hiartkiær skildest vid, so hefdum skiled med Sooma.

Favijslega foorstu med pig, Fullesldañ par sem visser mig, heim aptur ydur ad hafa, Eñ eg fornam sau Vedste Gud, alvarlega i Giær mier baud, Good Ord ein pier ad giefa, Jacob sagde: Mijn Meining var, pu munder ecke vilia ad, pær

med

med Børnum burt fære, Þessu gaf Laban ecke Ans, Uñfaungast meir ad Skwrgod hañs, Tygugt burt teked være.

Jacob sagde so fiñ nu þitt, Eñ sa skal missa Lijfed sitt, hvor sem þvi hefur stoled, Þvi hañ visse þar ecke af þar, ad Skwrgoded hlæa Rachel var, I Heye og Haulme faled. Laban giorde sier liett uñ allt, lijka seinast i heñar Tialld, hun sat a Haulme og Gode, Oh! Fader reidstu ecke mier, ei giet komed ad lwta þier, Eymstrud af Edlis Bloode.

Ecke fañ Laban Afgud siñ, Afar reidur þa giordest hiñ, sieſt mlog æa Jacob svife, Hvad hef eg broted hellst vid þig, hlyngad æa Leid þu ellter mig, æa mier leitar ad Þyfe? Tiaudest þo heil Tuttugu Ar, trwr og goodur Hyrder þijns Flaur,

mlog

miog Giæteñ vaka mautte, Hvad sem foorst borgade eg allt, ymest holde Heitt edur Kallt, Onœde mik-ed œtte.

Hefde mier ecke hlifst i Naud, Heilagur miña Fedra Gud, Sem er miñ Hiœlpar HErra, og med Naud launad mijna Trw, mig hef-der eflaust burtu þu, Fœtœkañ lœt-ed fara. Þa mœllte Laban: Þad sie af, Þvi Foolk og Fie sem Gud þi-er gaf, er alltsamañ af mijnu, Dœt-ur og lijka Dœtra Børn, DRotteñ vor Gud sie ydar Børn, Hiœlpe hañ þier og þijnum.

Ockar œ millum eitt Sœtt-mœl, algiort bindum sem halldast skal, Ei vil Ætt miñe Skada, Til Sœttar-Miñes sijdar meir, sam-añbœru Grioothrwgu þeir, giør-du sig par œ Glada, Siœlfum þe-

im kom og saman̄ þad, sa̓ Stadur nefndest Gilead, Þad heiter Miñis Hrwga, Vinautta ockar vel sie fest, Vitne til þess er DRotten̄ best, hvors ockur nu sier Auga.

Þu ferdast burt med Born mijn kiær, breyttu nu vel vid baadar Tvær, Ei gypt þig odrum fleyre, Viñ mier þan̄ Eid ad vilier þu, vid mig og þær fast hallda Trw, so good ur Gud þad heyre. Jacob soor Eid og offrade med, epter þad hiellt han̄ þeim Maltijd, Laban var uppe i Ottu, Kvadde sijn Born og Blessar þeim, med hlijdu Giede snere hein, So skildu þeir i Sattum.

Jacob gieck sijna Gotu a̓, Guds Einglar mættu honum þa, Han̄ vard miog Hiartagladur, og sagde: Huggun hlotnast mier; Herbivder DRottens ern hier, Þvi heite þesse

Stadur,

Stadur, Mahanaim, sa Millde Gud, er mitt Hialpraad og full Adstod. Af pessu eigum ad læra, Gud añast þa sem elska hañ, eingeñ Vondska þeim granda kañ, hønum sie Eylijf Vera, Amen.

32. Psalmur.

Ton, Fader vor sem a Himnum ert, etc.

Jacob sende Meñ undañ sier, Esau baud ad finde þeir, Og segde hønum sijna Tign, Soma, Gipting, Rijkdoom og Eign, Seiged Jacob þiñ Brooder og Pioon, Pier sende Kvedju og Fridar-Boon.

Þeir fundu Esau i Seir, aptur til Jacobs komu þeir, Sogdu þiñ Brooder vt med Her, Oflugur kiemur a moote þier, Fregnudum vier ad Fylgdeñ hañs, Fiogur Hund-

rud þad være Mañs.

Jacob harla miog hræddest þa, hañ sagde, Gud miñ lijt hier aa, Eg hefe Lofan HErra af þier, Heim til ÆTtar ad fylgia mier, Fiolga mitt Saad sem Siaufar-Sand, siaa nu þitt eiged Trygdar-Band.

DRotteñ Omaklegur eg er, allra Giæda sem veiter mier, Þa Fodur-Lande eg foor af, Ei hafde nema peñañ Staf, Eñ nu mig leider aptur heim, Audgad hefur med Flockum Tveim.

Eñ framan bid eg Fader þig, Frelsa af Esau Hende mig, Eg hræddest bystur Brooder sia, Børn og Kviñur mune Helslaa, Ei mun mier þyrma helldur hañ, Hindra miñ Gud Asetning þañ.

Jacob mikla Mvtu til bijr, marga Ulvallda Fie og Kyr, Skyckar t

Flocka

Flocka Fiaurkyn margt, fraũ rauku Pioonar hvor siũ Part, hvor af odrum Esau faũ, Allt vid petta blijdkadest haũ.

Jacob var sijnum Selskap hia, svaf ecke aufraũ leinge þa, uũ Noottena flutte Foolk sitt allt, Og Fied yfer uũ Vatned kallt, Eirn stood au backa epter þar, Þa yfer uũ Gootzed komed var.

Þar sau Jacob Okiendaũ Maũ, Og svo til Glijmu riedst vid haũ, Orku neytte i Ottu þar, allt þaungad til ad Dagur var, Jacobs Mauttur uũ Miadmar-Lid, miog i Asi-Sinum linadest vid.

Madureñ sagde sleptu mier, stau vel uũ pitt, þvi Dagur er, hiũ mælte, Eg læt ecke þig, Ur Hondum nema þu Blesser mig, HErraũ spyr Jacob Heite ad, Honum aun Dva-

lar ſagde þad.

Þetta Nafn ſoomer þier ei vel, Því ſkalltu heita Iſrael, Þu hefur glijmt vid Gud og Menn, Gaſt þo í nockru ſigrad hann, Jacob ſpurde hanns Heite ad, Hann ſagde Undarlegt er þad.

Þar Bleſſade hann Iſrael, O! hvad hanns Sæla nærdeſt vel, Og ſagde, Eg hefe goodann Gud, Giorla fræ og til Andlits ſied, Þniel heite ſu Heilog Jord, hvar mier var ſo ſtoor Virding giord.

Yfer unn Þniel foor hann fræ, Fagurt took Sool ad ſkijna þa, Halltur í Lære, Leid þo af, Lækknade ſæ ſem Eyinſtred gaf. Huggun fer epter, eñ undañ Kroſs, Almættugur Gud hiælpa oſs, Amn.

* * * * * * * *

33. Psalmur.

Ton, Fader vor sem a Himnum ert, etc.

Jacob leit upp, Esau sa, og Fiogur Hundrud Mana hia, hann Barna Moodur hverre baud, Hallda sig riett i sine Rod, Undann peim gieck med Audmivk Hoot, Esau stjnnum Broodur moot.

Sis Sinnum fiell hann fram a Jord, Fyrr en peir mælltu saman Ord, Sem Esau pa Audmiukt fann, umfadmade og kyste hann, Hver fiell umm annars Hals med Graut, Heil giordest peirra Brædra Satt.

Pernur med Børnum baudar Tver, blijdlega Esau lutu per, par næst Lea med liwfleg Børn, Lotning giorande Sæmdargiørn, Seinast pau Jacob og Rachel, Esau leist a Foolked vel.

Hañ ſpurde Brooder, hvar fyr-
er, Hoop Fiaar ſendud aa moote
mier? Jacob mællte miñ Herra
Naad mig laat fiña, eñ eignaſt pad,
Mier Ognade pitt Andlit ſtrijdt,
Eñ fagna nu eg ſie pad blijdt.

Eſau verſt ad eignaſt pad, Eñ
Jacob mikelega bad, Miñ Herra
Ovird ecke pu, Af mier ad pyggia
Bleſſan nu, Eſau took vid Aurum
peim, Og baudſt ad fylgia Jacob
heim.

Jacob anſar miñ Herra pier,
Eige kuñed ad fylgia mier, Siaaed
mijn Born og ſeinfær Eign, Sakt
maa fara med lijted Megn, Ferdeſt
undañ til ydar heim, Eg vil i Hægd-
um fylgia peim.

So foor Eſau ſijna Leid, Sakt
aa epter rak Jacob Fied, Allt til
Suchots eñ epter pad, I Sichems

Borg hiaa Saleims Stad, Akur-
Land keypte augiætt par, Alls vert
Hundrad Peninga var.

Sem Land var keypt og lagt vid
Gialld, Liet hañ upp reysa par sitt
Tialld, Alltare bygde i peim Stad,
Almættugañ Gud par til bad, So
komst hañ heim i Canaans Land,
Krapt fyrer Guds og Mattar
Hand.

34. Psalmur.

Lon, Af dimpre Hrygd ækalla eg hig, etc.

Iacobs Dootter Dina gieck
vt, Dætur Landsins ad sko-
da, Hemors Son Sichem
hana leit, Hun fieck ei Sæmd ad
rauda, Hugaust vid unga hafde la-
gt, Hana took pvi ad sier med Ma-
kt, Og vilde eignast gooda.

Sem heñar Fader heyrde slikt,

hryggdest, Osœmdar Efne, I Brœdra Lund pad lœa so rijkt, ad Hootrar Vanvirdu hefne, Hemor foor pa fyrer sin Son, Til Fodur heñar i Konboon, Svo Eran aptur lifne.

Peir Heidnu Fedgar budu Bot, besta sem kunu giora, Petta Land eins og ockar Gott, Ydar skal giarnan vera, Brœdur sogdu sier Lyrdte pad, So framt sem Kall-Foolk i peim Stad, Sig liete allt umskiera.

Sichem gladdest vid soddan Ord, su heita Ast han knwde, Umskurnen strax var a peim giord, Af pvi han Brœdrum trwde, hans Elska var so heit og klœr, Helldur vill pola Skurdar Sœr, En han slyppe af Brwde.

Pa Borgar Mana solleñ Sœr, so miog boolgen upp hlupu, Sti-

miog

mon og Levi Sverdeñ klaar, Stjn hvøss i Reide gripu, Hugar hyster af Hefndar Sorg, hreystelega geingu i Borg, alla Unñskorna dræpu.

So komu Jacobs Syner þar, Sooktu Herfanged dtjra, allt hvad i Stadnum iñe var; vt til sijn Femætt bera, Øll Børn og Kviñur eirneñ med, Akra, Groodañ og Haga Fied, þad alltsamañ vard þeirra.

Jacob sagde eg hrædest hætt, Hefnd mune uppa falla, nær þetta fregnar þeirra Ætt, Þa meige samañ kalla, Landsins Mwga og miked Lid, meigum vier ei þeim Fiøl da vid, So eydelegge oss alla.

Þeir søgdu, skyllde þa Syster vor, Sem Ein Portlijfes Kviña, halldeñ, þad munde Hørmung stoor, Hefnd var þvi riett ad viña. Slau hier Madur Saurlijfes Gio-

lld, So kaū ad straffast þesse Dlld, Gud D Rotten giæte sina.

35. Psalmur.

Ton, Guds Son i grimāum Daudans Bøud, etc.

BUd baud Jacob siū Bivstad haū, i Bethel setia skyllde, hvar aadur Naulægd Herraūs faū, af hreiūe Ast og Millde, Og sagde: Gott Alltare giør, Gude siū þar vitradest þier, nær Esau Reide flvder fræa, Frelse þad minst ar.

Haū baud sijnu Heimele strax, Hiægudum burtu fleyged, sem þiodnad hafed hier til Dags, hvoria ei dyrka meiged, hreinsed og þvoed ydur oll, umm Klædeū skipted so giorvoll, Vier førum allt upp i Bethel, Oss geingur þad vel.

Mijnum Frelsara mier byriar, sem mig af Naud vill stydia, upp ad

byggia

byggia Alltare þar, og so hñs Nafn tilbidia, þa took hañ allra Afgude, og groof þau nidur under eitt Trie, Eyrna-Gulleñ og so groof hañ, O-Sid burt took þañ.

Hræddsla kom yfer Heideñ Lyd, at hañ ei þordu ad strijda, Jacob med alla Ætt og Fled, upp til Bethel foor sijdañ, Alltare bygde augiætt þar, Eins og honum befalad var, Debora Audadest þar veyk, er løgd hiau Graut Eyk.

Gud byrtest honum aptur þa, eñ meire Blessan veita, Þvi sagde: Deige þessum frau, þu skallt Israel heita, Þiñ Gud er eg, Þvi vil af Naud, þitt Blessa og margfallda Saad, Foolk og Kongar fædast af þier, Fiølde stoor þad er.

Þad Land sem Fedrum þijnum soor, þier vil eg giefa lijka. Ó Rott-

eñ upp fraa Jsrael foor, Epter Samræduſlijka, Eirn Stein uppreiſte Edla Mañ, Oleo hellte yfer þañ, Dryck-Offur frambar i þeim Stad, og Gud so tilbad.

Agiæt Rachel var Oliett þa, Angred vill stirt til falla, eirn Son fædde til Ephrata, Er Meñ nu Bethlehem kalla, so þiakadest i þeirre Neyd, þar af beid hun Stundlegañ Deyd, aa Fooſtru Briooſte Barned lau, Benoni hiet sau.

Jacob hefur i Harme þeim, Þo hættelegt Angred speñe, Vid þa Bloomlegu Bethlehem, bived til Legſtad heñe, þar yfer sette Merke mætt, til Miñis fyrer alla Ætt, Uñ þad so bioo med Elſku meſt, ad eñ i Dag sieſt.

Hañ ferdadest til Fundar þa, vid Fodur siñ Jsaac blijda, Elle veykur

var

var ordeñ sax, Andadest skömm sijdar, Hundrad og Attatiju Aar, afstaded hafde Sæmdar haur, hañs Gofugu Syner groofu pañ, Guds Utvalda Mañ.

36. Psalmur.

Ton, Kom Ande Heilage, etc.

Sau Ættar-Lid, at hier ad skrifa, eg kiem pvi ecke vid, umm Nøfn ad klifa.

Hañ atte Hwsfrwr Driaur, af Heidnu Kyne, Jll Piood Edomitar, eru hañs Syner.

Hañ biod at Hædum Seir; Høfdinge Rijkur, Landed ei bauda ber, frat Broodur vijkur.

Hañs Ætt var Heided Lid, Hiægude bidia, Jllt atte optast vid, Jsraels Nidia.

So komu af hañs Ætt, Konun-

gar

gar sterker, Heided Høfdings Foolk mætt, Hertugar merker.

I Versum ei kañ skrifa, oll Nøfn peirra, Guds Foolks good Dæme hafa, Gagn er meira.

37. Psalmur.

Ton, Faber vor sem æ Himnum ert, etc.

SEm Joseph Aara Seytian var, med sijnum Brædrum giætte Fiar, Hrecke hiæ Sonum Frillna fañ, Froomur pad ecke dylia kañ, sijnum Fødur pad sagde heim, soñ Uñvandan misgiedast peim.

Fødur-Ast Ungur fieck hañ meir, Froomleiks vegna eñ aller peir, Alldradur Jacob æatte pañ, Audkiendum Møtle klædde hañ, Øfundeñ vex i hinum hørd, hvøria vottade peirra Ord.

Pad skiede hañ i Svefne sar,
Syn og tiede par Brædrum frar,
Mig dreymde ad wt ar Akre vier,
Aller bundum hvor Knippe sier,
Mijn Byrde upp stood ydar hiar,
Allar pær lutu heñe pa.

Peir understoodu peñañ Draum, par af Hatur og Ofund kom,
Ofañ ar pad sem i peim bloo, adur,
pess vegna mælltu so: Muntu pa eiga Maktar stoor, mikell ad verda Kongur vor?

Añañ Draum fornam aptur hañ, Eirneñ sagde pvi Brædrum pañ, Sool og Tungl eg i Svefne skiar, sar og Ellefu Stiornur nær,
Desse lysande Loptsins Her, laut og beygde sig fyrer mier.

Fader hañs pad fregnade snart, fyrer pad hañ ravijtar hart, sagde, mun eg og Ætt pijn ell, Eiga ad

lwta

Iwta þier giorvsll ? So grundar Jacob þessu ad, Þyckiast Brædurner meir vid þad.

Hiord i Dothan þeir hielldu aa Beit, Af hvorium Jacob ecke veit, Til Sichem Joseph sende hañ, Sijna Brædur þar ecke fañ, Helldur kuñe þad fregnad fæa, Fiña i Dothan munde þæa.

Þæangad ferdast sem frietter þad, Fañ Brædur sijna i þeim Stad, Sem þeir Aleingdar sæau þañ, Samañ kom þeim ad myrda hañ, Seigium Dijr hafe dreped Svein, Draumamañsins so felum Bein.

Ruben ansar ei fer þad vel, Ad vier slæum vorn Brooder i Hel, Klookara Raad eg kañ og siñ, Kostum hsnum i Grisiu tiñ, Aptrade so Asetning þeim, Alhuga, ad Joseph kiæmest heim.

Þa

Þa Svelrneñ bysta Brædur sañ, Burt ur Klædum þeir færdu hañ, Fogrum Kyrtle hañ flettu þeir, Fleygdu honum i diupañ Leir, Þurr Jardar Grisia þetta var, þeir aatu Mateñ sem hañ bar.

I sama Bile so skier þad, Saa þeir Meñ af Gilead, sem voru af Ismaelis Ætt, Urter, Myrru og Balsam mætt, Sijnum baru Ulfvolldum aa, Til Ægypten foor Hoopur saa.

Eñ þegar Juda þessa leit, Þad Raad lagde hañ Brædrum Eitt, Myrdum vier ei vors Broodurs Blood, burt selium hañ Okiendre Þiood, þessu Raade þeir hlijddu hañs, hiñ selldu til Ægyptalands.

Silfred sem fyrer hañ feingu þeir, voru Fiñtan Þeningar Þrijr og Tveir, Þa Ruben þeirra Raad

fieck

fieck ſpurt, Reif ſijn Klæde Joſeph var burt, Harm pungañ bar miñ Hyggiu Rañ, Hvort ſkal eg fara ſagde hañ?

Hier næſt tooku þeir Hafurs Blood, helltu i Joſephs Klædeñ good, sendu Kyrtileñ so af Stad, søgdu Fader vier fundum þad, ſkoda hvort Fundur ſæa ei ſie, Sonar þijns Kyrtell miſlite.

Sem Jacob mætañ Mottul leit, Mællte þvi Sorgeñ aa hañ beit, Olint Dyr hefur upp eted hañ, Miñ unga Joſeph Hiartklærañ, Fot ſijn reif og J-færdeſt Seck, Fraiñ med þeirre Sorg leinge gieck.

Oll Børn hañs villdu hugga hañ, Harmenum ei af lauta kañ, Sagde til Grafar Bøl mitt ber, burt þaungad til mijns Sonar fer, Afe Joſephs griet eirneñ med, So

undar-

undarlega hafde skied.

Til Ægyptalands ungan Mañ,
Peir Jsmaelitar selldu pañ, Kongs
Drottsete hañ keypte par, Kiendur
ad Nafne Potiphar. Sumtijdes
Froomum sijst i Vil, So geingur,
DRotteñ kom pu til.

38. Psalmur.

Med Hymna Lag.

Ad skiede og aa peirre Tijd, pa
Juda skilde Brædur vid, Til
Hiram af Odullam gieck, Og
Kviñu, Doottur Suha fieck.

Su fædde honum Syne Pria,
Soott i Chebes ad Jngstum lax,
Eirn Gera, Añar Onas hiet, Eñ
Pridia Sela nefna liet.

Sem Gera vaxeñ og gilldur var,
Giptest Kviñu su hiet Thamar, Jll-
ur Skalkur ei breytte vel, Af pvi

flyr

sloo DRotteñ hañ i Hel.

Judas baud Onan epter þad, upp vekia sijnum Broodur Saad, Hañ fellde Sæde sitt aa Jord, So doo fyrer þessa Misgiord.

Þa talade Juda Thamar vid, Trivlega epter Sela bijd, Undañ droo Giptting Yngsta Mañs, Ottasleigeñ uñ Lijfed hañs.

Skamt epter siña Sona Deyd, Saarara Angur Juda beid, Einkum sitt miste Eckta-Bloom, Ofan aa þesse Sorgeñ kom.

Hañ foor ad Sorg vt-endadre, upp i Thimnat ad klippa Fie, þegar Thamar þad fregnad fieck, Fer hun aa Veg þar Juda gieck.

Af sier lagde Eckiu-Bwning, A sig took Lausakonu Pijng, saa glogt ad ecke Sela fær, sem þo fullvaxeñ Madur var.

Sem

Sem Juda hana hulda sier hugde Lausakona pad er, Legords Oskar af heñe par, Ei visse hañ pad Thamar var.

Hun spyr hvad giefur heñe til, Hafur (kvad hañ) pier senda vil, hun took i Panteñ honum af, Hrijng, Nasadwk, og siaulfs hañs Staf.

Ad giordum Skiptum gieck hun heim, Gietnad fieck po af Funde petim, Hafureñ sende hañ paungad, hun var pa komeñ iñ i Stad.

Sendemadureñ sagde vid hañ, Saurlijfes Konu eg hvorge fañ, Juda sagde hun hafa maa, Hlute sem eg fieck heñe Priaa.

Premur Maanudum epter par, Einhvor Juda pær Frietter bar, Pijn Sona-Kviña sañreynd hier, I Saurlifnade Oliett er.

Sem Juda heyrde soddañ Romm,

om, ſiaalfur lagde aa peñañ Doom,
hun ſkal i Baale breña nu, Pvi
brugded hefur ſijna Trw.

Sem hun var frañ til Logans
leidd, Lijſte, ſo Maaleñ verde greidd,
Hvor peñañ Dvk aa, Hrijng og
Staf, Honum fieck eg miñ Gift-
nad af.

Juda pu veitſt hvor allt pad aa,
Ertu ei ſiaalfur Madur ſaa? Hañ
ſeiger pegar Pijngeñ ſier, Pu ert nu
Riettvijſare mier.

Ad lidnum Tijma toldum peim,
Tvijbura fædde hun i Heim, Eiñ
hiet Peres Añar Sera, Undarlega
gieck til miñ paa.

Hond Sera fyrre fædd vard
ijaad, Feſte Konañ miñ hana Pr-
aad, Peres Frumgieteñ fæddeſt pa,
Fylgde med Praadeñ ſtrax Sera.

Hun ſagde pvi reifſt petta pu,

Þier yfer bliſfur Sprunga ſu. O-
ſkopum fylger Einhvor Þijn, O!
Gud vardveit þu Børneñ mijn.

39. Psalmur.

Ton, JEſus Chriſtur ad Jordan kom, etc.

JOſeph þiente vel Potiphar,
Þrvdur og Dygda tamur,
DRotteñ hædſte med honum
var, Hañ giordeſt Luckuſamur,
Þegar hañs Herra þad fornam,
Þeckta vel giorla kuñe, ad Giegnd-
eñ hañs af Gude kom, greind i Ver-
kum og Muñe, Hvørs vegna hon-
um uñe.

Þvi ſkyckade til Hefdar hañ,
Hwſe ſijnu ad ſtijra, ad ſkylde vera
eirn Raadsmañ, yfer hañs Goodze
dijra, Og fyrer Josephs holla Hø-
und, HErrañ Mañeñ Bleſſade, Aud-
æfeñ hañs og Akurlond, So eingeñ

vard aa Skade, Hiellt ſig vel Hiarta glade.

Good og ydugleg Guds Bleſsan, Giædde hañs Uñſioon Dijra, Þvi liet Potiphar allre hañ, Eign ſiñe raada og ſtijra, Joſeph var frijd ur Allts vel, Af þvi vill Potiphars Kviña, Þañ augiæta Mañ twlka til, Trygda Brot med ſier viña, hun kuñe hañ þo ei gyña.

Sem hañ i nockru Hwſe var, ad hyggia uñ ſitt Embætte, So kom Potiphars Kviña þar, Kaut Ord med peſſum Hætte, Sofdu hiaa mier miñ ſæte Vin, ſu greip til hañs med Hende, Hañ ſkilde Møttul epter ſiñ, ivt og burt gieck fraa Kvende, Ad Trwſkap ecke vende.

Þa hun fornam ſo hreina Trw, hañ kuñe alldrei ad blygda, Añad Svikraad fañ uppaa ſu, Alvaneñ

til

til Odygda, Kallade ad sier Foolked flest, Folsk mællte boolgeñ af Pyckiu, Potiphar keypte hijngad Giest, Hañ leitar mier Vanlucku, hlioop burt skildest vid Skyckiu.

Pa Potiphar kom til heñar heim, Hun bar fraũ Lyge Raanga, Reideñ gramdest so pung i peim, pa liet strax Joseph faanga, I Myrkva-Stofu hañ var pa, Hafdur til Sakamaña, Eñ DRotteñs Raad var hønum hiau, og Huggun veitte saña, Liet hañ sitt Fullting siña.

Hañ fieck Vingan miuka par med, Af Myrkva-Stofu Verde, og var med ollu vid hañs Gied, Vor HErra pad so giorde, Og hañ gaf Joseph oll sijn Raad, Ad stioorna Sekta-Moñum, aadur reynde algiorla pad, Allt vañ med Trwskap soñum, Gud var Goodur med hønum.

40. Psalmur.

Ton, Fader vor sem aa Himnum ert, etc.

Par i Kongs Garde pad tilbar,
Pa Joseph i peim Raunum var, ad Skeinkiare Kongs Ægyptalands, Og so lijka Bakare hañs, Eitthvad Raangt hefdu adhafst Tveir, I O. Naud Kongsins siellu peir.

I Myrkva-Stofu iñ pa liet, par adur fyrre Joseph sat, Herra Stofuñar honum band, Hañ skyllde gaa ad peirra Anaud, so lidu Dagar su Noott kom, Sierhvor peirra vaknar vid Draum.

Joseph ad Morgne iñ gieck pa, O. glada Kongsins Pioona saa, Og spyr hvad meir til Hrygdar ber, Eñ hina Daga sem voru hier, Svara, Eirn Draum hvor ockar fañ, Eng-

eñ

eñ er sa sem raada kañ.

Joseph mællte Eirn Gud veit þa, Eñ þo seiged mier Drammum fræa, Skeinkiareñ sagde siñ Draum sliodtt, Eg sa hvar stood eitt Vijn-Trie gott, Priu Bloomstur af þvi uxu væn, I siñe Prijde fogur og Græn.

Eg þotteſt hafa i Hende mier, Mijns Herra Kongsins gott Bord Kier, Og took so Bereñ Fogur og fijn, Fyllte Kiereñ med þeirra Vijn, Riette mijns Herra Hond wti, hañ took Vinsamlega vid þvi.

Joseph svo Draumeñ þijdde þa, Prijkvijslad Trie merk Daga Priar, Ad þeim lidnum upp hefur þig, aptur Pharao fyrer sig, I þijna Stiett sem þo er vond, Þu rietter Kiered i hañs Hond.

Þa bid eg þig ad miñast mijn.

Metord hefur þau fyrre þijn, Seig Pharao Ebreſkur Sveirn, i Myrkva-Stofu Saklaus Eirn, ſie ſtoleñ burt frꝛa Fꝺurs Hand, Og flutt-ur i þetta Okient Land.

Bakareñ hier ad gaf vel Gaum, Gladur ſagde Joſeph ſiñ Draum, Eg þoottest bera Prꝛar Karfer, þo til Kongſins ꝛa Hofde mier, Allskyns Fæda i Efſtu var, upp ꝛatu þad Loptſins Fuglar.

Pegar vied Joſeph þañ Draum ſtrax, Pridia muntu hier bijda Dags, Þa veit Kongureñ þijn Oſkil, Þu verdur dæmdur Gꝛalgans til, Heingingar ſiñur hiꝛa þier Skuld, Himens Fuglar þitt rijfa Holld.

Prꝛar Nætur stood so þetta Klag, þa hiellt Kongur ſiñ Burdar Dag, Allum Þienurum þar tilbaud, þad var ſtoor mikel Veitsla go-

od, Skeinkiarañ llet hañ sækia siñ, sooktur var lijka Bakariñ.

Skeinkiareñ sitt Embætte fieck, Eñ Bakareñ i Gælga hieck, Eins og Joseph þad ædur ried, Epter Drauinnum þad so er skied, Skeinkiareñ giørdest gladur þa, gleymde ad miñast Joseph æ.

41. Psalmur.

Lon, Heidrum vier Gud af Hug og Sæl, etc.

SO lidu Tvø Ar sijdañ uñ, Sælfañ Pharao dreymde Draum, þottest staddur vid eina Á, Upp wr hvørre hañ koma sæ, Sio vel feitar og fagrar Kijr, Folldar Grøseñ þær æta dijr, Þar æ Backanum hugdest hijr.

Epter þad strax Sio adrar sæ, uppkoma sama Backañ æ, liootar og magrar þottu þær, þegar komu

þeim Feitu nær, strax til þeirra ósk-
udu oodt, upp ætu goodu Kiirnar
fliott, hñ vaknade so þa var Noott.

A millum Dwra minst var Bil,
merkte hñ Draumeñ Añañ til, hañ
sæ Sio Axen Fogur og full, æ fijn-
um Hæalme vaxa oll, sñur Sio leit
hañ eirneñ þo, epter þad koma viseñ
og mioo, þesse svelgdu hin Fullu og
frioo.

Þa Dagade, vaknar Maktar
Mañ, miked þeynkte uñ Drauma-
na hañ, wt uñ allt Landed sende
señ, sækia liet alla Vitra Meñ, Af
sijnum Draumum sagde þeim, sæ
kom þo eingeñ til hañs heim, ad
rauded giæte riett wr þeim.

Skeinkiare Kongsins skijr ried
tiæ, skyllt er eg þeynke Brot mitt
æ, Miñ Herra gramur mier þa
vard, Mig liet i Hofmeistarans

Gard,

Gard, Eirneñ Bakara yppartsta, Ockar vegna giordra Lasta, Lieti Myrkvastofu kasta.

A sonu Noottu ockur Tvo, uñ þetta dreymde so og so, Draumarner feingu fullañ Stad, frañ er komed aa ockur þad, sem þar Ungur Ebreskur Sveirn, iñ var settur þo Saklaus eirn, ried so Punctur ei raskadest neirn.

Sem Kongureñ heyrde soddañ Ord, señ voru Bod til Josephs giord, Strax var hañs Haar med Heidre klipt, og Hefdarlega uñ Klædeñ skipt, þa so kostgiæfner Kongsins Meñ, Klædeñ hofdu hañ ifært señ, Gieck Joseph fyrer Pharao iñ.

Pharao sagde: Froome Sveirn, Eg fornam Vitran eda Draum eirn, Hañs kañ eingeñ vt berma Stad, Eg heyre þier mune læanad

þad. Joseph ansar: Ei er þad mitt, vtlætur Gud þo verda þijdt, Þad sem hañ Kongenum synde nijtt.

So bar Kongur frañ sialfur Draum, sat Vitre Joseph gaf ad Gaum: Eg þoottest Arbackanum at, og Sio Kijr feitar-koma sat, upp vr Añe sem eg hiat stood, uñ Haglended vid sama Flood, bitu og atu Grøseñ good.

Sio adrar komu epter þad, uppa Backañ þeim Feitu ad, Klootar og magrar lituſt mier, lijkar þeim sat eg ongvar hier, allar þær Feitu atu þær, ecke villdu þo fitna par, hvar af eg næsta hryggur var.

Eñ þoottest eg siat adra Syn, Sio Axen vaxa full og fijn, Þar epter uxu soñur Sio, Orþuñ og viseñ voru þau, Þo atu þesse oll upp hin, Eg sagda Vitrum Draumeñ miñ,

ongvañ sem riede hañ af peim fiñ.

Sa vijse Joseph svarade greidt,
Sia Kongsins Draumar merkia eitt, Gud hefur vitrad honum fyrst, hvad verda a og skie mun vijst, Sio fogur Dr, Sio feitar Kijr, Sio Ar pad eru fogur og hijr, hvorra Friofgan er fogur og dijr.

Pær mogru Kijr og puñu Dr, Sem pad Gooda uppsvelgdu strax, Sio Hallæris Ar eru pad straung, Epter pau Goodu koma laung, allar Nægter foreydast pa, eingeñ skal kuña miñast a, Slijku Hallære hermt sie fra.

Par til er Merke pvilijkt so, pad Pharao hafde Drauma Tvo, Pijding vissre er pañeñ vart, petta skiedur sañlega snart, Eg ræd Pharao Forsiaulañ, Frañsynis eirn vtvelia Mañ, og setia yfer Landed pañ.

Sa skycke Raadsmeñ allstadar wt, Jñtake so pañ Fiñta Hlut, Alls Ægyptalands Avaxtar, I Sis komande Goodu Aar, Safne Vistum samañ goodum, sem geymest i Herra-Stødum, og so i Kongsins Korn-Hlødum.

Allt sie þetta audur wtsied, Eñ kiemur þad mikla Hallæred, Ad Meñ siñe svo Fædu hier, þa Follden ecke Avext ber, So Hallæred og Hwngred strijdt, Heldeyde ecke Lided frijdt, Nie Ægypta-Land eyde vijdt.

Konge lynte so Loflegt Raad, lijka samþycktu aller þad, Og sagde: Hvar finst fægre Mañ, fullur med Anda Guds er hañ? O! Joseph seu þad allt fyrer sier, Efunarlaust mun Gud med þier, Eingeñ so hyggeñ aun hañs er.

Dig set eg yfer allt mitt Hws,
yfer allt Ægypten Foolk og Gootz,
Hausæte einn ædre hier, Eg skal vera i Lande hier, Hrijng took Kongur sier Hende af, med hreina Gull og Joseph gaf, strax pa vottadest hañs Upphaf.

Gull-Kiedia var honum Hals uñ fest, J hvijt foor Silke-Klædeñ best, og i Kongs ødrum Vagne var; Med Virding stoorre eked par, Siaulfs Pharaonis Stijdu hiæa, so liet Kongureñ hroopa pa, Landsins Fader skal heita saa.

Pharao sagde so til hañs: Siaa eg er Kongur pessa Lands, Eingeñ skal pora af ollum hier, Eirn Lim hræra a moote hier, Gud Almæattugur giorde pad, Gofugur fañ hiæa Konge Ræad, liet hañ heita sitt Leyndar Ræad.

Hañ gypte Joſeph eirnre Jom-frw, Aſnat var kiend ad Nafne ſiv, Dootter Potiphars Preſts var hun, Prwdur bioo ſaa i Stadnum Ohn, Joſeph aa Prijtugs Alldre var, þa Ærañ tilfiell honum þar, Siaalfum Konge og øllum kiær.

Hañ reyſte wt allſtadar þa, Øll Landſins Hierød foor ad ſiaa, Allt Landed fullt med Avørt var, øll i giegnum Siø Vellte Aar, ſo took Avørt allshaattadañ, i ymſa Sta-de færde þañ, liet ſo Gooda Meñ geyma hañ.

Korned var yfirfliootañlegt, ſo eingeñ þóotteſt muna ſlijkt, fullt wt uñ allt Ægyptaland, Eins og vid Sioo maa taka Sand, ſo þad vard ecke tñmællt þar, Yfirmaata ſo Nækteñ var, Eins gieck þad wt øll þau Siø Aar.

Joſeph

Joseph gat uñ Aargiæda Tijd, Ekta-Kviñu Tvo Syne vid, Manassen añañ Ephraim, Orsøk Nafnaña par af kom, ad hañs Olucka oll var gleymd, Eirneñ Fodurs Hws Hefd og Fremd, Añarstadar gaf Gud hønum Sæmd.

Sem Frioofsøn Aareñ endast good, añad jafnlaungt Hwngur til stood, Frioofsemd minkar og fullnast pad, Sem fyrer hafde Joseph spaud, uñ Løndeñ oll var Eymd og Naud, Eñ i Ægypten Korn og Braud, Frañkom Spekingsins Forsiar Good.

So hoof ad magnast Hwngurs Tijd, hun kom lika par i Landid, pa took Foolked ad pola Naud, Peir baudu Pharao uñ Braud, Hañ vijsade peim so frar sier, Sagde: Til Josephs fare pier, Utgreidsla hañs

fr.

er giord af mier.

Korn-Hlodurnar haũ opnade þa,
hvor Ægyptskur Maũ kaupa mat,
Uũ Londeũ oor Hallæred hart, heim til Josephs kom Foolked margt,
haũ sellde þeim Biargrædis Braud. Blesse oss Gud, vort Land og Aud, frat Hvngurs Kvol og Hallæris Naud, Amen.

42. Psalmur.

Ton, Adams Barn Synd þijn so var stoor, etc.

Jacob spyr af Ægyptten þa, I
þvi Lande meige Korn fat,
fyrer fulla Peninga, Þvi baud haũ sijnum Sonum þad, Sem snarast byried Ferd þangad, Hungred vill hart oss þvijnga, Þeir bvast Tiju þegar at Leid, Þvi Benjamin foor ecke med, Honum vill haũ ei sleppa, Mællte ef nockud sakar

Svein,

Svein, saart tekur mig ef spyr hañs
Mein, Peir fooru Korn ad kaupa.
Peir fundu Joseph Fursta Lands, flater lutu Stoor-Vellde hañs,
Og Andlit allt til Jardar, Brædur sijna hañ peckte par, Petr vissu ecke af pvi par, heyrdu po Nædur hardar, hañ kuñu ei ad peckia petr,
Pa spurde Joseph framar meir,
hvadañ komu pier hijngad, Af Canaans Lande, Petr ansa pa, Oss til Biargrædis Korn ad fa, Hallærris Hvngur pvijngar.
Sat mæte Joseph Menta dijr,
mliñtest aa pad sem dreymde fyrr,
hord Ord liet af sier heyra, Eflaust Niosnar pier erud Meñ, Ad skoda hvar i Lauded tñ, Med Her mar hijngad fara, O! Nei miñ Herra ansa petr, Ydar Pienarar erum vier, komner ad kaupa Fædu, Toolf

þo Syner aller Eins Mañs, Sa̓ Yngste kiær er heima hañs, Meinum sie Toolfte daudur.

Hañ sagde, nu reyne eg eñ, Eflaust eru þier Niosnar Meñ, þo skal þad vottast fremur, So vijst sem Pharao lifer, sijst skulud hiedañ sleppa þier, Fyrr eñ sa̓ Yngste kiemur, Fare þvi Eirn af ydur heim, sem allra sliootast epter þeim, Sañ ast þa ydar Saga, Þier skulud i Fiotrum þa̓ngad til, Þvi eg Sañleikañ reyna vil, Og so var i Þria̓ Daga.

Þridia Dag sagde þeirra til, Ef þad er ydur mest i Vil, heilu Lijfe ad halda, Fared strax heim med Fædu þa, Fiotradur Eirn hier bijda ma̓, J Kvala Hvsenu kallda, hijngad færed þañ Yngsta Svein, Eckert skal ydur þa skie Mein, So

votted

votted Sogu gierda, Peim vard ad lynda petta Bod, Pungaū baru þo Sorgar Mood, Og tooku so til Orda.

Maklega koma oss mikel Giolld, Meire forpientum vier þo Skulld, Svikum vorn Broodur og selld um, Harmande bad oss hlijfa sier, Þess hardsyllidare vorum vier, Haū ei Bœnheyra villdum, Þvi kiemur nu fraū Hefndeū hørd, hun er oss riett Bloodsolu Verd, Ruben gaf Svared greida, Allt sagde eg ydur petta þa, þier løgdud Hendur Sveineū a, Eū ei villdud mier hlijda.

Ecke vissu þeir af þvi þar, Odul ed Jeseph petta var, Þvi Tulk liet vid þa tala, Sem eckert skilde, synast liet, Sier suere haū fra þeim og griet, Goodur Giede ad svala, Eū tiaadest Graunur til þeir sia, Took

Bønd

Bönd og lagde Simon a, Siidañ liet Secke fylla, hvørs Giallð liet laata i sierhvørs Seck, sætt Leidarneste og heim fieck, Pad var heim Hugar Villa.

Peir foru med sitt keypta Korn, Komu vel laangt, uppleyste Eirn, Seck af heim, Eik vill giefa, So snart sem preyf i Seckeñ hañ, sijna Peninga efsta fañ, undraſt i stoorum Efa, Otta jook petta øllum heim, All lijka vel sier flyta heim, ad tiat Jacob hid sæña, Pad sa Herra Egyptalands, atlasað hefde Sonum hañs, Nefndt þa Hoop Niosnar Mæña.

Eñ þa vier hønum søgdum satt, Sænd vora Fodurs, land og Ætt, Ad Benjamin være heima, Eñ sijdur trwa øs villde, Og bijfalade hañ skyllde, Eirneñ upp til sijn koma,

Sagde,

Sagde, Eg hef i Hallde Eirn, hier þaungad til sax Yngste Sveirn, kiennur hijngad med ydur, Eg reyne Sañleik ydar þa, wr þvi skulu þier giarnañ fax, Þad allt sem þurfed vidur.

Og sem þeir helltu Seckium wr, Sijna Peninga fañ þa hvor, Af þvi ollum felmtrade, Jacob Ottasleigeñ uñ sig, Ansar Barnlausañ giore þier mig, Stygd er þad stoor og Skade, Joseph deyde miñ unge Son, Og nu er faungadur Simeon, wt i Oklendu Lande, Þo vilied auka Augurs Pijn, upp þaungad hafa Benjamin, Og svipted mig ollu Jude.

Ruben ansar O miñ Fader, Eg bid þu vilier trwa mier, hañs i allre Ferd giæta, Ef honum geingur ecke vel, Aptur til Hefndar slax þu

i Hel,

i Hel, Mijna Tvo Syne mæta,
Jacob anſar haũ hvorge fer, Haũs
Brooder Joſeph Daudur er, Elle-
Huggun mier giefur, Ef haũ ſkied-
ur Olucka og Pijn, Af ydar Vold-
um Hærur mijn, Geyma munde
þa Grøfeñ.

43. Pſalmur.

Med ſama Lag.

NU ſem Hallæred herte meir,
Hitt var loked ſem keyptu
þeir, Þa baud Jacob þeim
fara, Bwa ſig vel med ſijnaũ Fans,
Flijta ſier til Ægyptalands, Korn
þar ad kaupa meira, Juda ſagde ei
forum vier, Ef Benjamin ei med
oſs fer, Epter Lands Herrans Doo-
me, hiet ei ſkylldum ſitt Andlit ſiaa,
Nie Atvinñu þar nockra faa, Nema
Benjamin kome.

Jacob

Jacob svarade Angred nær,
Eitt hafed med thvi bakad thier, Ad
sogdud til mijns Sonar, Peir sva-
ra hañ spurde oss ad, Ætt vorre,
Fodur, Brædrum, Stad, og hvad
sem var thess konar, Vier sogdum
honum satt fræa thvi, Stjst kuñum
bera Hug vorn i, Hañ munde heim
ta Svetneñ, Præspurull var hañ
ydur ad, uñ Yngsta Broodur vorn
oss bad, Pa hiet oss Goodu eirneñ.

Juda sagde, Lætt hañ med mier,
hiedañ fara, Eñ eg skal thier, heim
aptur heilañ færa, Eg vil leggia
mitt Lijf i Ved, Lætt þa Benjamin
fara med, Eckert skal hañ Illt hræ-
ra, Hefde ei thetta hindrad Ferd,
hun være nu Añad Siñ giord, Pa
sagde Fader peirra: Fyrst so þung
Naudsyn preynger ad, Pa taked
hañ og fared af Stad, Gud vyrdest
med ydur vera. Bal-

Balſam, Hunang, Urter, Dattel, Edla Myrru og gott Mandel, Giefed Ægyptſkum Herra, Peningana ſem hofdud heim, Heidurs Mañe og færed peim, Misteked mau til vera, Taked ſo Korniſins Tvefallt Verd, Trulega ydar byried Ferd, Gud Almattugur giefe, Ydur Myſkum peim Mañe hiau, So miſna kuñe eg Syne ad ſiau, Alla aptur au Lijfe.

Eg ligg i Harme epter hier, Eins og Madur ſau rœntur er, Hugliufum Hiartans Bornum, Peir byria Ferd med Flijters Hand, Fooru ſo i Ægyptaland, Eñ kollhratt øllum Bornum, Strax fundu Joſeph þegar þa, Pañ unga Benjamin hañ ſau, Sijdañ ſagdeſt peim trua, Foveta baud med Flijte greidt, fylgia peim i Herberge ſitt, til vœñrar Veitſlu bua.

Mad-

Madureñ hollur og hlijdeñ fivs,
hañ fylgde þeim i Josephs Hws, til
bioo Veitslu veglega, Þeir urdu
miog Ottaslegner, og sogdu: Fæn-
gast eigum vier, Herranum bijr t
Huga, Þeningarner sem høfdum
heim, hañ vill nu Sekta oss æ þe-
im, og Doom æ lata gænga,
Þañ, ad vier yrdum Prælar hañs,
þad er Asetningur þess Mañs, oss
under sig ad fænga.

Epter rænga Rædagiord þa,
Rædsmañeñ tooku Eintal a, upp-
bæru Sogu alla, uñ Þeningana
sem høfdum heim, hier vilium apt-
ur skila þeim, þeir næsta þvngt oss
falla, Vered til Frids, so sagde hañ,
Siælfur Gud hefur Fiesiood þañ,
Sendt iñ i ydar Secke, Eg med-
took allt ydar Gialld þa, Eingeñ

skal klaga þar uppa, Þess vegna Ottest ecke.

Hañ foor og sookte Simeon, sem þad var Brædra Gyrnd og Boon, I Josephs Hws þa leidde; Vatn ad fauga med Fætur sijn, Færde hañ eirneñ þangad iñ, Giorvallt fyrer þeim greidde, Giafer til bliuggu Brædur señ, Ad bljdka Joseph þa kiæme iñ, A moote midium Deige, þeir høfdu spurt hañ villde þa, Hefd ar Giestabod lauta fau, Von þess fyr vissu eige.

Sem hañ gieck iñ i Herberged, Honum bauru þeir Giafa-Fied, Flater fiellu til Kvidar, Velkomner Sæler sagde hañ, Seiged mier ef sau Gamle Mañ, Eñ lifer Fader ydar, Þeir søgdu jau, hañ lifer vel, Honum geingur so Meinlauft til, Eñ hañ au Benjamin horfde, spyr-

iande

lande er þad ydar sæa, Yngste Brod er mier søgdud fræa, Og eg Bod epter giørde.

Hier næst bar framm af Hiarta Boon, Hiælpe þier Gud min kiære Son, Og sier so fræa honum flijtte, Sammædda Broodur sinn þa fann, Af sarre Elsku Hiartad brann, Tijtt sæst ad Tæreñ dytte, So gieck hann inn i Svefn Hws sitt, Sæmdarfullur og leinge griet, epter þad Andlit þvode, wt til þeirra gieck aptur þa, Ecke liet sier þo festa æa, Bord skipar fyllt sie Braude.

Joseph vid Skijfu svo var sier; Sætu vid adra Brædurner, Epter Alldre þeir sætu, Ægyptsker voru og vid sitt Bord, Vanaleg Skyckan sin var giørd, med Hebresk um ei ætu, Joseph fræa sier þeim sende Vijn, Sierdeilis mest þo Ben

jamin, Fiñ Hlutum fieck haũ meira, Vel druckner urdu aller þa, J Epterlæte Joſeph hiaa, Sæmd þeſſa ſogdu dijra.

44. Pſalmur.

Med ſama Lag.

HA baud Joſeph Umbodsmañe, Brædra med Korn fylla Secke, Alla ſem i þeim liggur, Laat og þar med i ſierhvørs Eeck, Silfred ſem hvør þeirra þier fieck, Þa eingeñ þeirra ad hyggur, Og Bord-Kier ſiaalfur Bikar miñ, J Benjamins Seck laat þu iñ, Þienareñ giørde þetta, Arla Morguns þeir Brædur braudt, byria Heim-Ferd med Lynded kautt, bruna fraũ Braut so rietta.

Joſeph ſiñ Raadsmaũ ſende þa, Sijnum Brædrum ſem flootaſt naa,

nau, Og seigdu so til peirra: Stoor illa er af yckur giort, Einkum ad pier hafed stoled burt, Bordhallds Kiere mijns Herra, Hañ naude peim og sagde señ, So hafed giort sem Bonder Meñ, ad launa Gott med Illu, Mijns Herra Spædooms Heilagt Kier, hafed teked au burtu pier, Med vondre Hugar Villu.

Peir svara Kiære ei mun riett, A oss ad bera slijkañ Prett, Soddañ Vandrædis Viela, Ofstoor være su Illska full, Ad vier skylldum hañs Silfur og Gull, bera burt og pvi stela, Sie nockur vor sem pad finst hiau, Sakadur missa Lijfed mau, Eñ vier Prælar pess Herra, Jau sagde Josephs Sendesveirn, Sau sem Bord-Kiered fañst hiau Eirn, Hañ same PrælI skal vera.

Pa hellte hvor wr sijnum Seck,

Svo fræa Ellſtum til Yngſta gieck,
Miog Felmturs fuller voru, Borð-
Kiered fañſt hia Benjamin, Bræð-
ur rifu þa Klædeñ ſijn, Jñ i Borg
aptur fooru, Joſeph i Herbergenu
var, Aller þeir lutu hønum þar, flat
er til Jardar falla, hañ ſagde ydar
Ofdyrfd leid, Otta fæder i hvørs
kyns Neyd, Þvi gierdud þier ſo
Illa?

Juda ſagde, miñ Herra vier,
Hvørtu kuñum til anſa þier, Med
hvørtu oſs afſaka? Gud hefur aptur
iñt oſs þad, Illa ſem Fordum høfd-
umſt ad, Vier høfum oſs Boled bak-
ad, Siæa nu miñ Herra aller vier,
Erum i þijnn Valldæ hier, Høndla
ſem hellſt þier lijkar, Joſeph mællte
þier fared heim, Til Þioons mier
epter helld eg þeim, Hiæa hvørium
fañſt miñ Bikar.

Juda

Juda sagde leyf Herra mier,
Liwssamlega ad Nœda hier, Neidst
ei Pienara pijnum, Pvi pad hof-
um vier heyrt og sagt, Sem Herra
Kongureñ fulla Makt, Pess nũte
hañ pier Einum, Pier spurdud oss
ad alla Grein, Uñ vorn Fodur og
peñañ Svein, Satt frad sogdum
vier ydur, Vor Brooder heima ung
ur Sveirn, Er vorum Fodur Hiart
kiær Eirn, Sammœdra honum er
Daudur.

Strax pad heyrdud pa sogdu pi-
er: Pañ Unga Sveineñ færed mier,
hañ skal Nœd hiad mier siũa, Vier
sogdum: Fader hañs ei mad, heim-
an lata Sveineñ sier frad, Par
tijdur ei ad miũa, Ef hañ misser siñ
Unga Son, ei trwum honum Lijfs
sie Von, Pa sogdu pier miñ Herra:
Ef hijngad kiemur ecke sad, Mitt

Andlit ſkulud þier ei ſiaa, Haũ vard þvi hijngad fara.

Sem vier nu hvurfum heimann ad, Hiartañlega vor Fader bad, ſier aptur Sveineñ færa, og ſagde: Mijn ſæla Rachel, Syne Tvo ſem eg meinte vel, mier ſkyllde Elle-Ära, Elldre af þeim Andadur er, Eg ſende haũ i burt fraa mier, Dijr ſagt er haũ deydt hafe, Ef þeñan ſkadar og ſo Pijn, þa aptur komed, Hærur mijn, I Gryfiu Jardar grafed.

Sem nu miñ Fader ſier til vor, og Sveinneñ er ecke med i Før, mun haũ kveina og kalla, Avi! Avi! miñ Unge Son, I þeirre ſtooru Hugar Raun, mun haũ fraa Lijfenu falla, Þar uppaa giet eg ecke ſied, Ydur þvi Hiartañlega bid, Laat mig i haũs Stad vera, miñ Fader hefur

Aſt

Ast ad heim, Andast strax ef hañ kiemur ei heim, Herra leyf honum ad fara.

45. Psalmur.

Ton, Mitt Hiarta hvar til hryggest pu, etc.

Joseph leingur sier leint ei gat, liet pvi Brædurnar vitasatt, Sagde: Eg er Joseph, Ydar Brooder sem selldu pier, Sialfur Gud hefur hialpad mier.

Lifer eñ froomur Fader miñ, Fagnar mitt Hiarta nær hañ siñ, Hrædast peir Brædur pa, hañ sagde: Hafed Gladvært Gied, Guds Ast og mijn sie ydur med.

Komed til mijn aller hijngad, Ecke peynked miñ Vilia pad, ydur ad hefnast ad, Pvi eg skal siñast fyrr og nær, Fridsamur Brooder ydar kiær.

Petta er ecke ydart Raad, vtſied helldur af DRotteñs Raad, ad biarga ydur vid, Tvo eru lideñ Aareñ grimñ, Epterkomande hofum vier Fimñ.

DRotteñ ſende mig undañ fyrſt, Ydur tilbwa Hialpar Viſt, Padvar hañs Daſemd dijr, ecke kom eg fyrer ydart Raad, Dllu helldur af DRotteñs Raad.

Goodañ vottade Gud mier ſig, giorde ſem Kongſins Fodur mig, Stioornara hañs alls Hwſs, Mig giorde Dijrdleg Milldeñ hañs, Maktar Herra Egypta-Lands.

Flijted ydur til Fodur mijns, ſo fregne Metord Sonar ſijns, og pad eg life eñ, Pad DRotteñ hefur mig hefdad hatt, og hialpad fyrer ſiñ Guddooms Maatt.

Seiged: Eg hønum af Hiarta

bijd,

bijd, hijngad til mijn med allaũ siñ Lyd, med Eign og allt sitt Fie, So haũ blijdur bwe hiæa mier, I besta Lande Gosen hier.

Kuñgiored honum mijna Makt, Sem Meñ hafa ydur sijnt og sagt, Miñ Brooder Benjamin, heyrer þetta siælfur og sier, Saũreynt hafed þad aller þier.

Fared nu heim med Flijte hart, og flijted ydur hijngad snart, med Froomaũ Fødur miñ, So Oars Tijdeñ hord og hætt, ei Hwngurs deyde mijna ÆTt.

Þa took haũ sierdeilis til sijn, siñ Unga Brooder Benjamin, Fagnande fadmar haũ, hvor vasde aũaũ upp ad sier, ækaflega grietu bæder.

Hiner sættust aller vid haũ, haũs Astar Koss hvor þeirra faũ, felldu Fagnadar Taar, sijdaũ ræddu saũ-

añ uñ Stund, Sagdeſt margt uñ
þañ Glede Fund.

Sem Kongureñ allt þad frietta
fieck, Fregn ſiv var honum kiær og
þeck, og liet þeim allt i Tie, Lofade
Brædrum Elſku og Aud, Aſtſain-
lega i Landed baud.

Sagde: Lwted ei ollu ad, ydur
ſkal hier til Reidu þad, allt ſem þier
þurfed vid, og hvad Ægypta-Land
formaa, til Eignar ſkulu þier giar-
nañ faa.

Eins og Kongur þad ſiaalfur
baud, ſo fieck Joſeph þeim Vagn og
Braud, hvorium þeirra hañ gaf,
Haatijda Klædnad Tveñañ til, took
þa Brædrum ad gaanga i Vil.

Heitt Benjamin af Hiarta añ,
honum gaf Silfur Peninga hañ,
Þeir voru Þriu Hundrud, Fiñ
Helgra Daga Elſku af, Agiætañ

Klædnad

Klædnad honum gaf.

Med Kostulegt Gotz og Korned gott, Klisiar Tuttugu Asna sliott, Vister og bakad Braud, Stjnum Fodur hans sende Fans, sie pad Leidar-Neste hans.

Eñ sem tilbwed best var pad, Brædurner ferdudust af Stad, Joseph peim blijdur baud, Fared heim i Fride bradt, Eñ fordest Deilur Kijf og Prætt.

Svo komu peir til Canaans Lands, Kuñgiordu petta Fodur hans, Joseph lifer nu eñ, I Ægypta Lande er hañ, Yppar stur Herra og Maktar Mañ.

Otrwlegt Jacob hootte pad, Peir tiaadu honum riett i Stad, hvad Joseph hafde sagt, Sendingar honum syndu hans, Svo gladdest Ond pess Frooma Mans.

Sagde eg Huggun fulla fiñ,
Fyrst Joseph lifer Sonur min, Su
Heims Lyst er mier noog, Allsliot-
lega skal fara þa, Fyrr eñ eg Andast
hañ ad siaa.

Opt skiluum vier og vor Børn
ad, Vel þu þeim DRotteñ Sama-
Stad, Goodañ og Gagnlegt Bv,
So þegar Fundum samañ ber,
Syngium Fagnande Lofed þier.

46. Psalmur.

Ton, Gud Fader Son og Ande hreiñ, etc.

Israel Ætt og Fie sitt med,
Ivr Lande ferdast þa, Dag-
Ferd var Fiogra Mijlna Leid,
fraañ kom til Bersaba, uñ Kvelld-
ed færde Offur gott, Eñ Æðstur
Gud aa þeirre Noott, byrte sig hon-
um þa.

Hañ sagde Ottast ecke skallt, Eg

er

er þijns Fodurs Gud, Pitt vil eg blessa Aform allt, so eingeñ grande Naud, Til Ægypten þu ofañ fer, Eñ eg skal stadfur fylgia þier, Og giøra þig þar ad Piood.

Joseph þiñ kiæra Son skalltu stia, Sælhuga dvelst hiaa þeim, Eñ eg skal epter Daga þa, Ætt þiñe fylgia heim, Þar vil eg kalla þig til mijn, Þa likur Jacob Augun þijn, Frae Synda Sioon og Eim.

Peñañ med Flock og Fiarens Hoop, Ferdadest aptur hañ, Reid-Dyred hvort sem hradast hlioop, hvor Vagneñ epter rañ, Øll fylgde honum Ætt hañs blijd, Og ungu Barna Børneñ þijd, þvi Afeñ þessum añ.

Nøfn þeirra ecke set eg iñ, I þeñañ gooda Saung, vefst i þeim Vanda Hugur miñ, Og Vijsañ yrde oflaung.

laung. Þvi sa Hoopur var Siø-
tiju Manns, Sem fooru ofañ til Æ-
gyptalands, Med øll sijn Afla-
Faung.

Ætt Lea ofañ þaungad kom,
Alls Priatiju og Prijr, Og Sona
Silpha, þar næst froom, Sextan
reiknadest dyr, Floortan Persónur
af Rachel, Og Bilha Syner Siø
þar til, hvorra lifer Lofstyr.

Jacob med alla Ætt og Seim,
Jñ i Land Gosen droo, Judam til
Josephs sende heim, Jafnskioott
hañ til sig bioo, Liet taka Vagn og
vakrañ Hest, Var hvorke a þvi
Stans nie Frest, Hañ fañ sin Fød-
ur so.

Sem Funde Fedga samañ ber,
Fossiudu Taureñ heit, Hvor vafde
Añañ upp ad sier, Eingeñ þad seig-
la veit, Hvad su var kiær þeim Sæ-

lu Stund, samañ bar þeirra Lucku Fund, Opt hvor ad Añañ leit.

Þa mællte mæte Israel, Miog Gladur nu deya vil, Fyrst sie miñ Sonur lifer vel, I Sæmd og Hefd þar til, O miñ Son Joseph! eg sie þig, Af Hiartans Root þad gledur mig, Af heitum Astar Il.

Joseph baud Foolke sijnu señ, ad seigia Konge frad, Kvikfiaar peir være Vaktar-Meñ, vænt Plaatz so mættu fa, I goodu Lande Gosen þar, sem Gangañ Kvikfiaar besta var, Og so vel wt af la.

47. Psalmur.

Med sama Ton.

IOseph þa sagde Konge til, sitt Foolk sie komed þar, þa Brædur þvi liet giora ad Skil, hvor peirra Iþrott var, alvaner Kvik

Fiaar

Fiær grant ad gæa, Goſen Land
þeir vilia fæa, Aller til Jbwdar.

Kongur ſvarade Joſeph ſætt,
Siæa þier er Landed frij, Þiñ Fad-
er og ſvo øll þijn Ætt, Skal iñtekeñ
af þvi, Veldu þeim ſiælfur Sama-
Stad, Setieſt þeir Lande Goſen
ad, Og bwe ſo þar i.

Þa leidde Joſephs Hondeñ hre-
in, Heilagañ Fodur ſiñ, med ſtoorre
Tign æa Tveña Grein, Til Kongs
Pharao iñ, Sæa Gofuge og Gaml-
le Mañ, Guds Bleſſan lagde yfer
hañ, Gladde ſo Herrañ hiñ.

Kongur ſpyr, er tu Alldurs baar?
Anſvor greider hiñ blijd, Eitt Hund
rad og Þriautiju Ar, Er mijn Veg-
ferdar Tijd, Mitt Daga Tal er Jlt
og Faatt, Oliſkt vid Fedra Lijfs
Skeid baatt, ſo ſkildu þeir uñ ſijd.

Joſeph gaf allre ſiñe Ætt, Eig-

ner

ner og dyrlegt Fie, Liet þau i miked Plaatz og mætt, Merg hlutu wr Lande, Raemesis kallast Takmark þo, Þar Israel i Gosen bioo, Sæll þo Hallæred sie.

Dijrtijdeñ var so mikel og megn, Meñ selldu kvikañ Aud, Lijka so alla Fasta Eign, wt fyrer Korn og Braud, Joseph keypte Ægyptaland, Allt under Kongs Pharao Hand, Þvi Foolked þolde Naud.

So kom allt Landed under Kong, utañ Presta Jarder, Þeim gaf hañ noog og good Tilfaung, Gootzenn hielldu þeir, Ei villde draga af þeim par, So agiætur sa Kongur var, Skode sig hiner hier.

Þa sette Joseph Lijdumm Log, Landed took vid þeim snart, Kongur skal kalla under sig, Korns Avext Fiñta Part, hvor mætte Korned

hafa

hafa þa, vr Hlødum Kongſins þad añ i frœa, þad liet hañ þeim Oſpart.

Iſrael og allt Foolked hañs, I Lande Goſen bioo, ſœa Partur alls Ægyptalands, Var allra beſtur þo, Þad gaf Kongur i þeirra Eign, Þar af feingu þeir mikla Tign, Og bluggu þar med Roo.

So took ad Audgaſt Iſrael, Ætt Lider Knie frœa Knie, Þeim gieck i Lande Goſen vel, Grœddu ſtoormik ed Fie, Þar lifde hañ ſiœalfur Seyt tan Ar, So yfer Hundrad Alldurs hœr, var Fiorutiju og Sio.

Sem Jacob Ellemoodur fañ, Ad hañs Daga miog leid, Joſeph ſiñ Son liet ſœkia hañ, ſagde viñ mier þañ Eid, Lijked burt flytia lœttu mitt, I Landed miña Fedra hitt, Allſkioott epter miñ Deyd.

Bivdu mier hœga Hvijlu þar,

hia-

hlæa miñe goodu Ætt, Sem þesse Eidur svareñ var, og samañ hofdu rædt, Angrader skildu aptur þeir, Alldradur Syktest meir og meir, Heidurs Madur læa hætt.

48. Psalmur.

Med sama Lag.

Ynn friette Joseph aptur þad, Or Jacob Sootteñ meir, med sijna Syne droo af Stad, Eñ komu til hañs þeir, hañ settist upp i Sæng uñ Stund, so glød og feigeñ vard hañs Ønd, ad fañ þæa fyrr eñ deyr.

Hañ greinde Joseph Froomum fræa, Þvi fyrr vid hañ var skied, Blessan og Dijrdar Dooma þæa, sem DRotteñ hafde tied, Þad bæde hañ og øll hañs Ætt, skal eignast Canaans Landed mætt, og Foolk-

sins

ſins Fielda med.

So kyſte Syne Joſephs hañ, ſagde peim Bleſſan til, Ephraim ædre Tilſogn fañ, yfer Frumburdar Skil, Mællte: Eg peynkte ei aadur aa, ad pig med Sonum muude ſtaa, nu geingur vel i Vil.

Saa Gud ſem allre miñe Ætt, Upphellde gaf og Naad, ſaa Drotteñ ſem mig hefur fædt, og ſied miñ allt mitt Naad, Eingell ſem mier baud ſo og ſo, Sveina peſſa hañ bleſſe Tvo, med ſiñe Dijrd og Daad.

Joſeph vill ſkipta Hondum hñs, hiñ Elldre Bleſſeſt meir, par til gaf Jacob aptur Ans, eg ſie hvad verda peir, Yngre ſkal bera Yferprijs, peim Elldre mun og Bleſſan vijs, pad odlaſt peſſer Tveir.

Hvor ſem i ollum Iſrael, ro peſſu bleſſar Mañ, Gud giefe gaan-

ge

ge þier so vel, Sem Goodum seige hañ, Brædrum med Upphaf Ætt og Fie, Ephraim og Manasse, sem eingeñ kiesta kañ.

Hier ad auk spaude Spakur þa, Spyriast mun vel sw Tijd, Hønd Guds wt hiedañ aptur fraa, ydur mun leida Blijd, Veg muña Fedra eg burt fer, Eñ miñ DRotteñ hiar ydur er, og fylger heim uñ sijd.

49. Psalmur.

Ton, Fader vor sem aa Himnum ert, etc.

DA liet hañ kalla Syne sijn, sig fyrer giorvalla þar tiñ, Og spaude fyrer þeim wt t Gruñ, hvad yfer Foolk hñs koma mun, Sagde: Hlijded þvi eg fraiñ ber, hvad aa Sijdustu Dogum skier.

Ruben

Ruben miñ fyrſte Maktar Son,
Meſtur i Offre og Rijkis Von,
Ædſtur þo verda ecke munt, Eins
reñur i burt ſem Vatned þunt,
Sæng mijna barſtu Saurgan i,
ſviptest Frumburdar Heidre þvi.

Simon og Levi Sverd hvor tok, Sok þeirra Foolke Dyrfd ſw jook, I Reide ſiñe myrdtu Mañ, Mord-Vopn þeirra Sverd heita kañ, med eigeñ Villia eſdu þad, og hafa Uxañ fordiarfad.

Bolvud ſie þeirra Brædeñ ſtraung, ſem bæde er ſo hord og laung, Eg ſkal þeim tviſtra vt miñ Laud, ei kiennur mijn Sal i þeirra Raud, Ecke helldur mijn Æra ſkal, iñ i þeirra Safnadar Tal.

Juda, Efalauſt er þier vijs, af ollum þijnum Brædrum Prijs, Þijn Hond ſkal oflug orka friaals,

Ovina pína ad beygia Hals, Syn-
er þíns Fødurs sem vel ber, Sañle-
ga skulu lwta þer.

O! Juda sem þad Unga Leon,
upp með Sigre stíjgur mín Son,
hañ kraup nidur sig lagde laugt, sem
Leon og þess Jña Obaugt, Hvor
vill gaunga þañ Hættu Stig, Hon
um au moot upp taka sig.

Su Konglega Spíra ei skal
frau, Æruríjkum takast Juda, nie
Læremeistareñ frau hañs Foot, fyrr
eñ kiemur vor Heilsuboot, Silo,
Frelsare þíjdest þad, Þiooder skulu
safnast þeim ad.

Sín Fola mun hañ þo fagur sie,
Froomur binda vid gott Vijntrie,
Og so vid eirn Edla Vijn Kvist, Ds-
nu sijna mun binda vijst, Hañ mun
og til þess hafa Vijn, Ad hreinsa í

Goodu Klædeñ sijn.

Hañs Kaupa dijfast hlijtur good, I hreint og Raudt Vijnberia Blood, Hañs Augu þo sieu hvijt og fijn, hlioota ad verda Raudare eñ Vijn, Hañs Teñur siæa mun Hellagt Foolk, Hvijtare eru þær eñ Mioolk.

Sebulon vt vid Stooeñ mun, stadfin Hafenu hwa hiæa, og hafa Stad vid Hafner þær, hvar Skipeñ liggia jafnañ nær, Hañs Takmark vid þañ sama Stoo, Ad Sydon vt sig strecker þo.

Jsaschar sem Bein-Asne er, uñ Landamerke Stad fær sier, Sæ kljs ad hafa Hvijldar Hand, eñ hvar þo uñ fagurt Land, Hañ lagde Byrdar Hryggeñ æ, heita Þioon Skattgyldur þvi mæa.

Dan sijns Foolks vera Doom-

gre

are skal, Diarfur bijta i Hestsins Hæl, Sem Høggormur a hreinre Braut, Hañ lijtur sem ein Nadra wt, So fellde pañ sein par uñ reid, pijns Hiaalprædis Drotteñ eg bijd.

Gad skal hafa Herklæde sterk, Hañ mun viña stoor Frægdar-Verk, sa mun fara med Fylgdar-Lid, Fliootur byria Orlog og Strijd, Ymest frañ eda aptur a Bak, und añ sier Strijds-Foolked so rak.

Asser hrepper ei Hungurs Naud, Af honum kiemur pad feita Braud, Nægiañ er honum næsta good, Naadugur hia peim Rijku stood, Kañ ei ad odlast Kior og Skil, Kongenum giorer hañ allt i Vil.

Nephtalim fer med Fume ort, Vid fliootañ ma pvi lijkiast Hiort, Klookende hañs og mjuksætt Maal, Ma skie gyñe Einfallda Sal, A

Strætum edur iñ vid Bord, Alltijd giefur hañ føgur Ord.

Joſeph eirn Kviſtur kallaſt mar, Koſtugum Bruñe vex hañ hiar, hañs Greiner eins og Børneñ blijd, Bloomgaſt yfer Mvreñ uñ ſijd, þo ſterker Skotmeñ ſtrijde ar, ſtadfaſtañ Boga ſpañar ſar.

Hañs Arnuleggur fær Øflugañ Stad, ſar Almattuge verkar þad, hañ mar nefnaſt Eirn Hyrder Trvr, Heita kañ eirneñ Steirn og Mvr, þijns Fodurs Gud þer hiaal par vel, Par ad auk leggur Bleſſan til.

Hañ mun þig Bleſſa ofan ad, eñ Bleſſaſt þu af nedre Stad, af Brioſtonum þig Bleſſar hañ, Bleſſan Kvidarens til þijn rañ, Þijns Fodurs Bleſſan yfer er, Allre ſem Fedr gafu mier.

Þeſſar

Þessar Blessaner Hædum frae,
Hofud Josephs vtbreidast ae, þess
Nazareni Hvirfel hier, hagkvæm-
ast Gagned þeim fylger, A medal
blijdra Brædra hañs, Ber Yfer-
hefd þess Tignar Mañs.

Benjamin giorla greinest frae,
Glessande Ulfur nefnest sae, Ad
Morgne mun hañ eta flioott, Þad
aedur rænda Herfaung gott, Þeir
Herfaunge eñ med Lijd, vt munt
skipta ae Kvøllde sijd.

Sem hañ vtendad hafde Spae,
hier ad auk lijka Blessade þa, Sag-
de til miña safnast eg, siaed til hiae
þeim Jarded mig, A Akre þeim sem
Ephrons var, Og i Tvofolldum
Heller þar.

Abraham keypte Akur þañ, I
Erfda Legstad gaf oss hañ, Mijn
Fedgin liggia Fiogur þar, Frañ-

ſyne Abrahams pad var, Mijna Lea
par lagda eg tiñ, Legſtadur ſie pad
eirneñ miñ.

Sem Jacob peſſe Endade Ord,
Og Bleſſaneñ var pañ Veg giord,
Andadeſt hañ og Sofnar ſætt, Sæ-
la fañ nudañ farna Ætt, Joſeph
kyſte hañs hreina Muñ, heit pijptu
Sorgar Taareñ puñ.

50. Pſalmur.

Ton, Eirn HErra eg beſt ætte, etc.

DG Joſeph liet Læknara, Lijk-
ed ſtrax ſinyria þa, ſit Virð-
ing hlaut ad vera, Vikurnar
Sex þar fræa, Er hañ nam hiedañ
fara, holl Venia ſtanda mæa Sio-
tiju Dagar Taura, Tolduſt Æ-
gyptſkum hiær.

Joſephs þa Sorg var wte, ſende
til Kongs og bad, ef fyrer þijnu Aug
lite,

....., Eg hefe funded Raud, Leif vid
miñ Fodur heite, Ende, og i Cana-
ans Laud, Gofuga Greptran veite,
Gyrnest hañ af mier pad.

Pad leyfde Kongureñ pijdur,
Pvi stood Joseph ei vid, Ypparste
Landsins Ljdur, Liwflega ferdast
med, Vera a allar Sijdur, Utfor
Jacobs var tied, A Vognum og Ei-
kum rijdur, allmiked Fylgdar Lid.

Ut yfer Jordan fooru, Athans
Kornhlodu hia, Viku par hrygg-
ver voru, so Vegferd nidre la, Pa
kom i Kynian Hordu, Canverst
Piood er pad sa, Egyptskra Gr-
aut pa Jordu, uppnefndu padañ i
fra.

Epter pvi sem Oskade, i Testa-
mentis Giord, Ad Brædra allra
Raade, Yfer stood Jardar Ferd,
Erfda Akurs a Laude, Ephron took

fyrer þad Verd, Abrahaam ad þvi gaade, Ætt hañs þar ſkyllde byrgd.

Sem i þeim Heller høfdu, Hvtjlu-Rwm lauted fau, ivr þvi ecke vid tofdu, Aptur heim þadañ frau, hrædd Brædra Hiortun løfdu, Vid Hirting Joſephs þa, Baadu hañ blijdt og krøfdu, Brot ſitt ei miñaſt au.

Oſs ber Illgiørd ad jauta, O Hiartans Brooder vor, bidium þig blijdt forlauta, Brot vor gømul og ſtoor, og hvad þad allt ivr Mauta, Illa fyrer oſs foor, Hañ took þa tijdt ad graata, Trygda Vinſkap þetim ſoor.

Hañ ſagde ei þier hrædeſt, þo hux uduð mier Illt, I Guds Myſkun nu giædeſt, ſem gaf mier Hiartad mildt, ſo Piaaning þier uñ ſtædeſt, Þad lætur hañ uppfyllt, Og af

Eign miñe fædest, Eg reykna mier pad skylldt.

Hafed pvi ongvañ Otta, Jñ er mier pad so fædt, Gott Eitt ydur ad votta, J Broodurlegre Sætt, minn Vegseimd veitt til Boota, Verka skal ydar VEtt, upp hiedañ ei skal prioota, Atviña og Korned mætt.

Tign Josephs tel eg stande, Triv festeñ lijka klaar, Bioo i VEgypta Lande, Til pess Augna luktust Braar, Sitt Hiarta aa Heidur vande, Hundrad og Tijn Aar, Ut sleit so VEfe Vande, Aldur hañs var so haar.

Hañ sagde Heimfor minna, hiedañ geing eg mitt Skeid, Jll Dood mun ydur pijna, Eñ DRotteñ sier pa Neyd, Ei lætur Adstod dvijna, aptur færer Heim-Leid, Ef vtlied Sæmd mier syna, Sveried ba Trygdar-Eid.

Bein mijn med ydur bered, burt
og i Canaans Land, hellst þvi mier
hafde kiored, Hia mijne ad Jardast
Þiood, Eñ sem þeir hofdu svared, so
skildest Dud hañs good, vid þad veyk-
ka Lijfs-Kiered, Sem vel i Dygd-
um stood.

Folnar hin fagra Roosa, Froom-
tr smijda med Kurt, Kistu og Lijked
Ktooса, Leggia þar i vel Smurt,
Slijkum Heidre maa Hrooса, hvar
þviljkt verdur spurt, Hvor er saa ei
vill ktooса, ad leidast svo i burt.

Genesis Psalma gooda, Giorda
med hægañ Toon, Ætlar Ein-
følldum kiooda, Aumaste JESU
Þioon, Aller sem ydka og skoda, upp
fylleſt Trw og Von, Sie þier Dijrd
Salvator Þiooda, Saung Eya
Presture ñ Jon, Amen.

Ender Genesis Psalma.

* * * * * *

Saa Hundradaste og Fioorde Psalmur Davids/

I hvorium hañ Hroosar og Lofar Guds Skopun, og hañs Dijrdarlega Stiornan aa ollum Hlutum.

Ton, Heidrum vier Gud af Huga og Saal, etc.

Ó Ig HErra Aundeñ heidrar mijn, hvad vegsamleg er Dijrdeñ þijn, og Fegurdiñ so fraabærleg, Fullur Dijrdar aa allañ Veg, skiært Ljoos er uñ þijns Skrwda Falld, skrijder Himen þitt mikla Valld, Vijdañ sem best Vefnadar-Fiall D.

Med Votnum ofañ hvelfer hañ, Hvor er saa vid þig jafnast kañ, Skyeñ þau eru Vagn þiñ væñ, Eñ Vindsins Fiadrer Stijgur graa. O! þu sem glorer Einala-

Lid, ad Vinds-Anda Megtuge Gud, Ellds-Loga Ploonar lijkiast vid.

Pu hvor Grundvallad hefur vel, Heims-Krijngluna sem blijfa skal, Hun stendur Æfe og Alldur sijn, Eins og pad tilbioo Kraptur pijn. Heñar kostuleg Klædeñ sijd, kallast pau Underdiwpeñ vijd, yfer Fiolleñ skunda Skyeñ blijd.

Nær pu pau hastar HErrañ ca, hlaupa burt, klærast Lopted pa, Hatt i Lopt gnæfa Fiolleñ frijd fogur med sijñ Grundvoll og Hlijd, Par liggia diwper Daler hia, DRotteñs Hond hefur tilreidt pau, Hier lijt hañs Magt og Millde ca.

Vidtoku hefur pu Votnum sett, Ad vera i sijnum Farvea riett, Hier epter so ei hylie meir, Heims-Krijngluna sem giordu fyr. Pu lætur Gileñ giefa vt, Gagnsemdar Votn og parfleg Flioot, Framhlaupande um Fialla Moot.

Par til hefur pu petta giort, Sijñ Porsta flockve Dijred hvort, Vijder Skoogar par vaxa hia, vœner Fuglar peim syng-

ia

ia aa, Þu frioofgar ofañ Fiolleñ vijd, fyll-
er med Avext hvoria Hlijd, Giorvallt
Landed med Groseñ frijd.

Korned giefur gott fyrer Meñ, eñ Gra-
sed fyrer Peningeñ, Magt þijn gierer ad
Mollden raud, Moñum vt af sier leider
Braud, Og Vijn sem hresser Hiarta Ma-
ñs, Hijra gierer Asioonu hañs, Brauded
er Langgiæde Lijkamans.

Stoor Guds Skoogar Trien sterk og
fest, Standa med Frioofgan hladeñ best,
Og sem hañ plantade siælfur Frioo, Ce-
drus-Trien oll i Libano, Hvar tilskickad er
Hreidra-Naam, Himens-Fuglum, og
Storkum smaam, i Giædalegum Grene-
Triaum.

Stein-Geytur hwa Biergum aa, I
Biarg-Skorunum Dijreñ smaa, Tungl-
ed hefur þu til þess giort, Tijmarner skulue
þeckiast bert, Siñ Nidurgaang veit Sool-
eñ biort, So verdur Nootteñ myrk og
svort, Villu-Djred sier hreyfer hvort.

Ung Leoneñ Braadar leita þa, Lijfs-

Næring so af Gude fær, Nær Sooleñ geingur aptur upp, I Bæled giora þau sitt Hlaup. Madureñ strax ær Fætur fer, frañ kvæmer það sem giora ber, Allt til Kvolldsins ær Akre er.

O! Gud hvad Verkeñ eru þijn, Oseigianlega morg og fijn Og þañeñ hefur þu þau tilreidt, Med þiñe Speke hvert og Eitt, su Vitska ofs þitt vitnar Ræd, vottar Jordeñ nær þess er gæd, Það hun er full af þiñe Ræd.

So hefur Spekeñ sw tilreidt, Það Siafar-Hafed vijdt og breidt, I þvi sinder og svelmar þratt, So margt Fiska-Kyn stoort og smatt, Og þær Kindur sem eingeñ Mañ, uppreikna edur telia kañ, Nie full, tala umñ Fiollda þañ.

Skipeñ þau hlaupa hart ær þvi, Hvaler finda þar eirneñ i, Þu giorder HErra þañ ñ þæ, Þeir leika sier i diwpum Siæ, Allt þetta vonar uppæ big, Að þijn Forsorgun Nadarlig, Foostra mune og fæda sig.

Þeir

Peir ſamañdraga þaa i Eitt, Þegar þeim er ſo miked veitt, Nær Orleiks-Hond þu opnar meir, Af Goodſemd þiñe mettaſt þeir, Eñ nær þu hylur Andlit þitt, Ottaſt þeir, miſſe Lijfed ſitt, Folna þa upp ſem Fiſed hitt.

Nær þu ſender þiñ Anda wt, aller Hluter faa þar af Boot, Augſyn Jardar Endurnyaſt, Æfeñleg mun þijn Dijrdeñ ſiaaſt, Sijn Verk mun DRotteñ elſka oll, auslijtur Jord, Eñ hrærer Fioll, So af þeim rijkur eins og Mioll.

So leinge ſem eg lifa maa, Lof vil eg mijnum DRottne tiaa, Jaa a meðañ eg Madur er, Miñ Gud Lof ſkal eg ſyngia þier, Mijn Næda ſie þier Peck og Pæg, Þar af verdur Samvitſkañ hæg, Angiſtar Groomed af mier fæg.

Jllum mun giallðaſt Hefndeñ hord, Hriæder verda þeir burt af Jord, Med Ogudlegum eins það fer, So ecke ſiareſt leingur hier, Eñ þu mijn Saala ſeig þu þa, Sætt Lof Gude hiedañ i fraa, Af Hiartans Root Haleluja. 105.

105. Psalmur.

Hañ prijssar Gud, ad hañ hafe af Naad teked ad sier Ætt Abrahams, og giort heñe so miked Gott, Og vill þar med koma odrum til ad þeir eirneñ þioone Gude.

Ton, Giorvoll Christneñ skal glediast nu, etc.

Lofed og Heidred HErrañs Nafn, hañs Kraptaverk wtbered, Sijnged eingeñ sie honum Jafn, sem slijk Stoorimerke giorer, Hroosed hañs mikla Heilagleik, So Hiortun Foolksins gledrest veik, sem HErrañs Orded heyrer.

Grensleft ad HErrañs Hiælp og Styrk, hañs leited alla Tijma, Miñest þier æ hañs Maktarverk, mest Naadar Orded geima, Þier Born Abrahams Þioonsins hañs, þad Kyn Jacobs þess Frooma Mañs, Lof hvors hañ liet sier sæma.

Hañ er vor Hædste HErra Gud, hvor Verold dæmer alla, Sættmælaus fær hañ stadfurt gaad, sa þar alldrei tañ falla, Hañ miñest æ sitt Ord og Mæl, Er margra Þusund Lidu skal, til hañs Kieñingar talla.

Vid Abraham og Isaach, med Eide bund-

ed

ed hefur, og Jacob vid þvi Orde took, Iſrael þa Naud gieſur, Canaans Odal, Audur og Fie, Arfur og Hlutdeilld, þeirra ſie, og Sætt-mæleñ Eilijfur.

Miog faer voru þeſſer þa, þar Okiender i Lande, Til eiñra ſoorn ødrum fraa, og ſo Borger viñande, Eingeñ Madur þeim Meinſemd vañ, mikla Konga ſtraffade hañ, Guds Foolke neirn ſo grande.

Hañ ſeiger, Ei aahrære þier, Hrelled nie fuerted þeſſa, ſem eg ſmurda af Millde mier, mijn Hond þaa gisrde Bleſſa, Prophetum eckert mijnum Mein, meiged gisra i nockre Greiu, Añars ſkal Plægañ preſſa.

Hallære ſtoort og Hungurs Naud, þañ liet i Landed koma, Fædſlu ecke feingu nie Brand, Frioo-Gardana liet tooma, Eirn Mañ ſende þeim undañ þar, I Prældoom ſeldur Joſeph var, Þvijngudu þañ hiñ Frooma.

Fiøtur ſettu hañs Fætur aa, I Faangelſe var lagdur, fraſn til Spædoomur fyllteſt ſaa, Er fyrr þar niñ þad ſagdur, Kongureñ bauð hañ lieteſt laus, Til Lands-Herra þar epter kaus, Hatt var hafeñ og Frægdur.

Og Gud liet Foolk ſitt aukaſt þar, Ovinum gisrdeſt meira, Ægyptſk Piood þvilijkt illa þar, og vſbaud ſlijkt ad heyra, høfdu ſo Guds Foolk Hatre ad, hugdu med Slægd ad viña

þad,

þad, so ecke yrde fleyra.

Moyseñ eiru siñ mæta Pioon, Milldur DRouceñ þar sende, Og þañ vtvalda Aaron, Ord sijn og Verk þeim kiende, med þessum selle mikel frañ, Maktar Verk i þvi Lande Cam, Af stoorre Hiælpar Hende.

Peir hielldu sier vid HErrañ kyrt, Hlijddu Dijrdar Orde, Eñ DRotteñ hiæ þeim Jllu, Myrkt, og Ognar Diñur giorde, Øll þeirra Vatn urdu Blood raudt, Allt Fiska Kyn i þeim læ daudt, so eingeñ eta þorde.

Þoddur gaf Jordeñ vt af sier, allt iñ til Kongsins Hallar, Þar skridu Jllsku Ormarner, og Lijs uñ Alfur allar, Eldur þeim sijnde Ofurmegn, Jllt Hagl kom fyrer Himen Regn, Vijn-Trien felde til Vallar.

J þeirra Gørdum Alldin Govd, og eingeñ Fijkna Vidur, under þvi Hagle uppestood, allt samañ fiell þad nidur, Eingesprettur þad ætu Bloom, Otal Gras-Madka Fiolde kom, allum Averte ridur.

Allañ Frumburd Ægyptalands, J Hel sloo DRotteñs Reide, Og Fyrsta Soniñ sierhvørs Mañs, so Stools Erfiugeñ deyde, Hina vtleidde HErrañ vel, hlotnast liet Gull og Sylfur til, Aungvañ þañ Aurkumsl meider.

Feiged vard allt Ægyptaland, ad þeir fooru burt þadañ, Hræddust þa miklu Maktar Hand,

Sem

Sem mikeñ vañ þeim Skadañ, HErrañ gaf sínum Heilagt Sky, Hiælpræded þeirra var æ þvi, og bar af allañ Vodañ.

Eñ æ Nætur hañ Eld siñ liet, VEtijd fyrer þeim liooma, Par ad auk bædu þeir uñ Kiot, þa liet hañ Fugla koma, Coturnices sem kasta sier, I krijngum þeirra Tialldbwder; Hvor vill hañs Giæsku gleyma?

Hañ sadde þæ med Helgum Mat, Himna Brauðenu goodu, Hellubiarged þad harða gat, hrunded wt Vatne oodu, Par ruñu Ar uñ þurra Jord, Peynkte hañ æ sijn Nædar Ord, Abraham æður bodud.

Pañeñ færde hañ Foolk sitt wt, I Feigeñleika stoorum, Peir misíu Hrygd og Hugar Swt, Eñ Hiartaglader vorú, Heidingia Løndeñ hañ gaf þeim, hæsa Dijr-Gripe, Aud og Seim, fræ þessu hiner foorn.
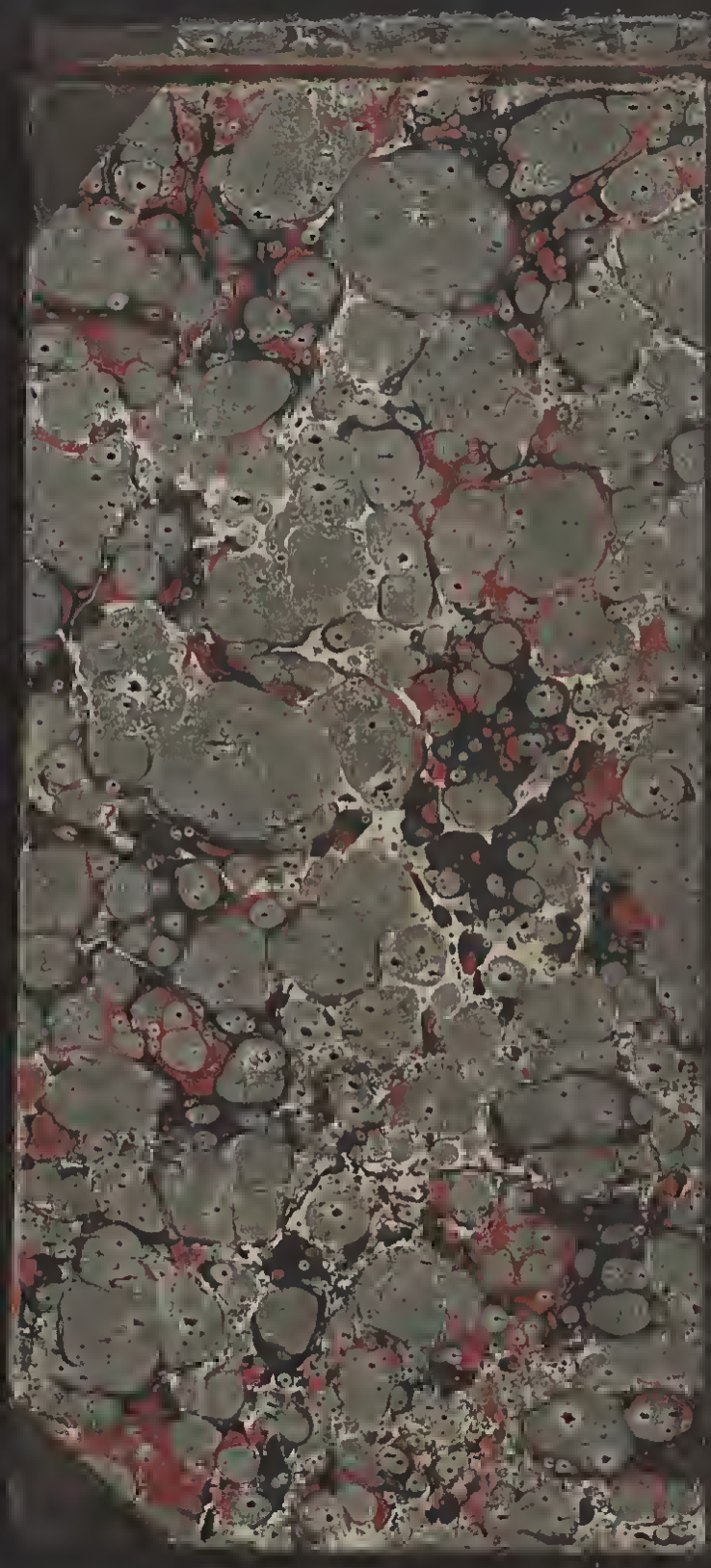
Par til giorde allt þetta hañ, þeir skylldu hiæ Gude bwa, Af Hiarta ollu heidra, eñ, Hañs Riettlætingum trwa, vardveita Løgeñ, Helg og hrein, hallda af Alwd hvoria Grein, og sijngia Haleluja.